

PERRY RHODAN

254

K. G. Ewers

ŠALEBNÉ SLUNCE

Přeložil Jan Rada

Na Zemi se psal rok 2404. Mnoho tisíc světelných let od ní se soustředila elita Solárního impéria, aby v čele s CRESTEM III, první lodí nové třídy Ultra, pronikla do nitra mlhoviny Andromeda. Celá akce však probíhala úplně jinak než si Perry Rhodan a jeho společníci představovali.

Nejdříve CREST III přistála na létajícím kosmodromu KA-laciný, kde byla přátelsky uvítána roboty. Přistání Pozemšťanů probudilo kosmického inženýra Kalaka z osm set let trvajících spánku. Ten připoutal kosmickou loď ke své stanici a přednesl své požadavky. Nakonec se ale s Rhodanem dohodli: Kalak poskytl Pozemšťanům technickou podporu svého kosmodromu a Rhodan se zavázal, že najde zbylé příslušníky Kalakova národa Veslařů. Byla to vrcholně nebezpečná akce. Perry Rhodan i s výsadečným komandem upadli do zajetí a přístroje CRESTU III se zbláznily. Způsobil to zásah slunce duchů.....

1..

Bluul vystavil své tělo žhavému vichru. Celý obzor sálal modrofialovými plameny a zvířený černý prach klesal k povrchu jako vroucí láva a dopadal na nahrbená Bluulova záda. Tam na chvíli vzplál žlutým plamenem, ale vzápětí byl vždy shozen gravitační energetickou vlnou. Bluul neměl rád prach, čekal na žár, který by prostoupil jeho tělo...

Na obzoru se náhle objevila obrovská bublina zářící všemi barvami spektra a začala rychle stoupat do horních vrstev atmosféry. Cestou roztrhala na cucky souvislou clonu mraků. Byla to velkolepá přírodní podívaná, pro lidi však vražedná nádherně zbarvená bublina produkovala obrovské množství tvrdého gamazáření.

Bluul se napřímil. Záření proniká, to skrz naskrz jeho amorfním tělem a sytilo ho. Již dlouho hladověl, snad až příliš dlouho, ale dnešní energetický výron ho plně odškodnil za jeho trpělivost. Kymácel se v tom přílivu energie a sám nabýval tvaru podobného bublině. V té obrovské bublině na obzoru se však vytvořila tmavá skvrn? a zářivý útvar s rachotem praskl a rozpadl se. Další příval prachu obalil stínově šedé Bluulovo tělo.

Podivná bytost se vznesla výše a celá se chvěla dychtivostí, aby jí neuniklo kýžené záření. Zvláštní orgán v Bluulově těle ho přetvářel na gravitační energii a posiloval jeho schopnost poutat na sebe další radioaktivní toky. Jako obrovský pancíř, zvící pevniny, se vynořoval povrch Bluulova těla z oceánu žhavé masy.

Když energetická bouře pominula, Bluulovo tělo začalo stříbřitě zářit. Bluul se spokojeně protáhl. Teď vypadal jako obrovský papírový drak, zmítající se ve víchru. Teprve potom se spustil na kráter, který vyvrhl na planetu životodárnou energii, a již beze spěchu nasál do sebe zbytky záření.

Náhle obrovsky zmohutnělým tělem projelo prudké škusnutí, to Bluul vystrčil jakési obludné choboty. Jejich zesílená ukončení byla zbarvená černě. Chvíli se bezcílně houpaly, ale brzy našly cíl a napřáhly se k čemusi zelenému a přijaly poselství.

Nebylo to vlastně samovolné poselství, ale vynucená reakce na duchovní vyzařování, kterou pak Bluul ve svém centru vnímání přepracoval do zřetelného obrazu. Podvědomé a necílené poselství bylo prosyceno silným citovým nábojem, pocitem

radostného triumfu.

Bluul se nespokojil tímto prvním dojmem, postřehl v poselství i spodní tóny nejistoty a strachu, i když je Praem v sobě tlumil. Na rozdíl od Praema však Bluul uměl plánovat a pracovat s počtem pravděpodobností. Došel k závěru, že hrozba ještě není akutní i když její zdroj se zřejmě stáhl zpět do moře prachu. Zdroj ohrožení se ovšem vrátí, pokud individuální bytosti myslí podobně jako Bluul a jeho vývojový předstupeň Praem. Bluul znal slabosti Praemu lépe nežli on sám, avšak cítil se s ním citově spjat, i když si byl vědom své duchovní převahy. Proto musel odvrátit nebezpečí od Praemu. Bluul začal budovat kosmický labyrint. ..

Panoramatická obrazovka ukazovala jen beztvarou tmou prašného moře, v němž nehybně visela CREST III. Plukovník Cart Rudo sem přesunul válečnou loď třídy Ultra jediným skokem lineárním prostorem. Přimělo ho k tomu nečekané objevení se třiatřiceti cizích kosmických lodí na okraji Smaragdové soustavy; vlajková loď byla zřejmě zaměřena. Cart Rudo jednal podle instrukcí, ale dělal to s těžkým srdcem, protože těsně před zaměřením cizí flotily zachytil Rhodanovo tíšňové volání. Rhodan byl zřejmě v nebezpečné situaci. Velký administrátor opustil CREST III v korvetě s komandem, které mělo detailně prozkoumat planetu Bengál, kde měli žít potomci Veslařů, kosmických inženýrů, kteří uprchli před osmi sty pozemskými léty před pány Andromedy a usadili se na druhé planetě zeleného slunce.

Rhodan chtěl osvobodit vnuky a pravnučky těchto uprchlíků, ale nedělal to z pouhého soucitu. Muž s takovou odpovědností, jakou měl, se nemůže řídit pouhým citem, byla to však součást dohody s Kalakem. Potomci Veslařů měli být dopraveni na KA-laciný a Kalak měl za to poskytnout Pozemšťanům svůj unikátní kosmodrom jakožto základnu. Bylo to neocenitelné předmostí při pronikání do Andromedy.

Všechno však dopadlo jinak než Pozemšťané předpokládali. Právě potomci kosmických inženýrů zahájili palbu na blížící se loď KC-15. Posádka CRESTU III se to nedověděla z rádia, protože spojení bylo přerušeno, ale od telepata Johna Marshalla, který to vyčetl z Rhodanových myšlenek. Ani toto spojení se však nepodařilo udržet. Neznamenal to nutně, že došlo k nejhoršímu, bylo to však nanejvýš znepokojivé. Někdy je nejistota horší než zlá zpráva. Hned nato se pak objevila cizí flotila a CREST III byla donucena ke skoku v délce dvou set světelných let. Nebylo to ze zbabělosti, nýbrž z důvodu utajení pronikání Pozemšťanů do Andromedy, které zůstávalo nejvyšší prioritou. Před ní musely ustoupit i ohledy na bezpečnost Velkého administrátora.

Rudo přistoupil k Marshallovi, který stál u ovládacího pultu pozitroniky, a zavrčel: „Tak co jste z ní vytáhl?”

Telepat se zadíval kapitánovi CRESTU III přímo do očí, i když dobře věděl, že oba myslí na stejnou věc. Zároveň však cítil, že v plukovníkovi narůstá vztek na vše, co brání provedení záchranné akce. Epsalan by nejraději všechny cizí lodi jednoduše zničil. To by však nebylo řešení.

„Nevypadá to zle,” řekl opatrně telepat. „Pravděpodobnost, že cizinci byli prostě zvědaví je téměř osmdesátiprocentní. Jejich nejisté manévrování dokazuje, že zvědavost tlumila obava z neznámého nebezpečí. Po našem zmizení klidně nabrali původní kurz.”

Rudo si oddechl. „Můžeme se tedy vrátit do Smaragdové soustavy?”

„Chceme-li zachovat nezbytnou obezřetnost, pak ne, plukovníku.”

„Obezřetnost!” zaburácel Epsalan. „Možná, že na včasnosti záchranné akce závisí šéfův život a vy mi tu mluvíte o obezřetnosti!” Po krátké odmlce však dodal: „Promiňte, nechal jsem se unést.”

„To nic, vždyť plně sdílím vaše obavy,” chlácholil ho telepat.

„Ukvapená akce však veliteli nepomůže. Uděláme to takhle: lineárním skokem se vrátíme na okraj Smaragdové soustavy a tam se přesvědčíme, zda jsou cizinci ještě nablízku. Pokud nebudou, pak se dalším skokem přeneseme do těsné blízkosti Bengálu a přímo zasáhneme do událostí."

Plukovník zasalutoval a jeho dunivý hlas bylo slyšet po celém můstku, když odpověděl: „Za půl hodiny budeme u Bengálu a potom těm proradným Veslařům ukážeme."

„Nic takového, plukovníku," ostře ho okřikl Marshall. „Na Veslaře nezaútočíme, dokud k tomu nebudeme donuceni. Rozumíte?"

„Ano, pane," zabručel plukovník a vrátil ke svému křeslu.

„Pro každý případ však nechtě připravit ke startu Moskyty a korvety," zavolal za ním Marshall. „Pokud ten mezní případ nastane, budeme jednat nelítostně."

Obrovi z Epsalu zablýsklo v očích a zrychlil krok. O pár vteřin později se kosmická loď zachvěla stroje byly spuštěny na plné obrátky. Deset minut nato pohasly panoramatické obrazovky; loď se vnořila do meziprostoru, kde veškerá realita mizí.

John Marshall si zapálil cigaretu a s podivem zjistil, že se mu chvějí ruce. Logicky vzato k tomu nebyl důvod. Rhodan se už ocitl v podobných situacích nesčíslněkrát a nyní měl navíc s sebou tak vynikající spolupracovníky jako Atlan, Tolot, Gucky a Baar Lun. Měli by si tudíž s Veslaři poradit. Marshall dostal zlost sám na sebe, že se nedokáže uklidnit. Zlostně odhodil cigaretu, zašlápl nedopalek a přešel k velitelskému stanovišti.

Plukovník řídil svou loď s dokonalým klidem i v nej-obtížnějších podmínkách a to působilo uklidňujícím dojmem i na Marshalla, který ho mlčky pozoroval.

Trvalo však ještě půl hodiny než se kosmický obr vrátil do normálního prostoru. Telepat napjatě pozoroval obrazovku, na níž se každým okamžikem mělo opět objevit zelené slunce...

Na můstku se rozhostilo hrobové ticho, které náhle přerušil jakýsi skřek, který ze sebe vyrazil Cart Rudo. Místo zeleného

slunce se na obrazovce objevila ohromná zářivá koule a loď směřovala přímo k ní.

Baar Luna probudil nějaký neidentifikovatelný hluk. Modulan otevřel oči a zadíval se do nazelenalého přitmí. Něco se někde poblíž hýbalo a zároveň ucítil nějaký podivný, hnilobný zápach'. Mrtvolný puch! .

Baar Lun se roztrásl, chtěl vyskočit, ale nemohl. Něco ho poutalo a tisklo do měkkého, poddajného lůžka. Zmocnila se ho panika a uplynulo několik minut, než se hypersensibilní Modulan poněkud uklidnil a začal chladně uvažovat. To měkké a poddajné bylo jeho elastické křeslo a poutaly ho k němu bezpečnostní pásy. Jen ten mrtvolný puch...

Náhle se mu vybavily vzpomínky. Byl na palubě KC-15 spolu s průzkumným komandem, které mělo najít potomky Veslařů na planetě Bengál Létající kosmodrom, který tu ztroskotal před osmi sty lety, objevili poměrně snadno, ale kontakt s potomky trosečníků dopadl docela jinak než předpokládali. Nedobrovolní Bengále! se vůbec nenamáhali navázat spojení, zahájili palbu a podařilo se jim KC-15 sestřelit. Mrtvolný puch! Je snad jediný, kdo přežil pád? Baar Luna se opět zmocnila hrůza.

Ne, říkal si. I kdyby všichni zahynuli, tak Halut'an Icho Tolot přece přežít musel! Vždyť je takřka nezranitelný, kdežto on, Baar Lun, je patrně nejzranitelnější ze všech. Ani tato úvaha ho;' však nedokázala uklidnit. Musel zjistit „pravdu.

S obavami stiskl uzávěr bezpečnostních pásů, ale fungoval bezvadně. Modulan se zvedl. Na několika místech svého těla cítil bolest, ale žádné vážnější zranění patrně neměl. To mu vrátilo odvahu.

Rozhlédl se. Nazelenalé světlo pocházelo ze zdrojů nouzového osvětlení. Ale to přece svítí červeně! Zadíval se pozorněji a zrychlil se mu dech. Desky nouzového osvětlení byly potaženy vrstvou nějakých zelených rostlin. A nejen ty desky. Stěny

kolem dokola se potáhly tím zeleným mechem. A byly to právě ty rostliny, co se pohybovalo. Pohyb vycházel z jakéhosi oválného, listovného předmětu, který ,se s praskáním a šustěním sunul po podlaze. Bylo to odporné.

Pohybující se rostliny, nebo zvíře vypadající jako rostlina? Baar Lun nevěděl, ale pro jistotu sáhl po zbrani. Čekal ho však další otřes. Pouzdro bylo prázdné! Někdo nebo něco mu vzalo zbraň...

Bylo to nepochopitelné. Proč ho odzbrojili, ale nezabili nebo nespoutali? Potřebovali snad neznámí jen zbraň a na něm jim nezáleželo? Nebo ho jednoduše považovali za mrtvého? Neznal odpovědi na tyto otázky.

Třemi kroky přešel k dalšímu křeslu v němž rozeznával obrys lidské postavy a zdálo se mu, že zahlédl i nejistý pohyb ruky. Třeba se muž právě probírá z bezvědomí... Vzápětí však poznal svůj omyl. Skutečnost byla natolik děsivá, že nedokázal potlačit pronikavý výkřik. Z límce ochranného obleku vyčnívala lebka po které se pohybovalo cosi fialového a nazelenalého!

„Ty bestie!“ sykl Modulan a otočil se, protože ruka mrtvého se opět pohnula. Uvnitř obleku se to patrně jen hemžilo těmito rostlinami či živočichy. Z toho pomyšlení se Baar Lunovi dělálo špatně. Pohnul se, ale pohyboval se jako v transu. Když uviděl stejný obraz v dalším křesle, už ho to nepřekvapilo. Zároveň spatřil stejně znetvořenou postavu ležet na podlaze. Další křeslo však bylo neobsazené. Modulan si vzpomněl, že na něm seděl Pěny Rhodan.

Kde je Velký administrátor? Bylo vyloučeno, aby opustil korvetu dobrovolně, zůstal by zde, kdyby ještě poslední z posádky žil a on mu mohl pomoci tím si byl Baar Lun naprosto jist. Někdo ho odvedl.

Zbýval už jen myšob. Vzápětí ho uviděl. Seděl připoután ve svém křesle a vypadal normálně. Zdálo se, že je živý a zdravý. Modulan se opatrně dotkl jeho hlavy, myšobova víčka se ne-

patrně pohnula, ale tělo zůstalo nehybné. Baar Lun odhrnul hermetickou manžetu ochranného obleku a nahmatal puls. Myšob byl skutečně naživu. Oddechl si, aspoň nezůstal sám, zatím mu však nezbývalo než čekat, až se Gucky probere. Rozhodl se, že zatím prohlédne loď, třeba v jiných místnostech najde ještě někoho živého. Vystoupil po schodech do spojovací centrály, popoháněla ho bláznivá naděje, že třeba hyperkom nebo telekom ještě fungují a on bude moci přivolat pomoc. První pohled na pokroucenou aparaturu potaženou povlakem všudypřítomné zeleně ho této naděje zbavil. Přístroje byly k nepotřebě. Na zemi ležela zkroucená postava na které už také zapracovalo žravé rostlinstvo. Baar Lunovi se zvedl Žaludek, raději se rychle otočil a vyběhl do chodby v níž byly kajuty posádky. Začal otevírat dveře, ačkoliv věděl, že všichni muži byli v okamžiku zásahu na svých stanovištích. Pudila ho jen další marná naděje. Kabiny zůstaly nepoškozené, ani sem nepronikly žravé rostliny, ale byly prázdné.

Baar Lun pokračoval v prohlídce korvety takřka poslepu, protože část nouzových světél neodolala náporu agresivního rostlinstva. Bylo už všude a jeho výhonky se na něj sáply. Klopýtl o něco tvrdého a polekaně vykřikl. Naštěstí se ukázalo, že to jsou vylomené vnitřní dveře vstupní komory, nikoliv nový nepřítel. Dál už lezl po čtyřech. Osvětlení zde nefungovalo, ale zvenčí pronikalo trochu nazelenalého světla, protože vnější dveře komory byly otevřeny dokořán. Za chvíli se však přesvědčil, že se mu to jen zdálo. Dveře byly zavřené, ale vedle nich zela široká trhlina v plášti lodi. Bylo to přirozené při pádu z výše jednoho kilometru, překvapující bylo, že některé části lodi vydržely.

Když vystrčil hlavu ven z lodi, bylo mu to jasné. Kolem dokola byla neprostupná džungle a zelené přitímí tu nezpůsobovalo stmívání, nýbrž hustá clona listů. Rostlinstvo ze všech stran už zahájilo útok na podivného vetřelce, •kovovou kouli o průměru šedesáti metrů. Průsek, který způsobil pád lodi, se zatahoval

takřka před očima. Baar Lun fascinovaně zíral na výhonky, které se k němu plazily snad ze všech stran. Uvnitř lodi byl pohyb mnohem pomalejší.

Najednou rostliny vyrazily k útoku a výhonky mu obemkly nohy. Zároveň dostal prudkou elektrickou ránu. Výboj vytvořil kolem útočících výhonků oblak atomárního vodíku a zároveň se prudce ochladilo. Výhonky pustily svého zajatce a padly zpět do džungle.

Baar Lun lal po dechu a s vytřeštěnýma očima zíral na zelené peklo před sebou. Začínal tušit, že všechno je mnohem složitější než se domnívali. Venku na ně nečíhalo jen nebezpečí, ale děs v čisté podobě.

Vtom zaslechl z nitra lodi zoufalý výkřik a rozběhl se zpátky.

„To je nemožné, vyloučeno!“ zvolal Cart Rudo a prudce se otočil k Marshallovi. „Pane, ten kurz byl propočten a my jsme se od něj neuchýlili 3HÍ o píd’. Musíme být na okraji Smaragdové soustavy!“

„Ale nejsme,“ trpce konstatoval telepat. „Mlčte, prosím. Já vím, že se na vás mohu plně spolehnout a že musíme být tam, kde říkáte.“

Rudo se zlostně ušklíbl. „Jenže před námi není zelené slunce, ale namodralý hvězdný obr.“

„Právě to musíme vysvětlit, plukovníku,“ řekl Marshall.

„Nemohly nás odchýlit z kurzu gravitační síly?“

„To by naše přístroje musely zaznamenat dokonce i v lineárním prostoru, pane,“ namítl plukovník. „Nerad to říkám, ale nechápu to.“

Marshall mlčky upřeně hleděl na obrazovku. Měl dojem, že hvězda, kterou viděl, se jim škodolibě vysmívá. Zřejmě byli kdesi v prostoru ohraničeném pomyslným pláštěm o ploše devatenácti milionů čtverečných světelných let a tam kdesi uvnitř byla Smaragdová Soustava Hledání jehly v kupce sena bylo proti tomu hračkou. . „Musíme opustit Hádes, pane, vrátit

se na výchozí pozici, znovu se zorientovat a let opakovat," prohlásil plukovník. „Tak najdeme Smaragdovou soustavu."

„Teoreticky ano," zamumlal Marshall, posadil se do volného křesla a zamyšleně si zapálil. „Sotva se nám to však podaří."

„Nerozumím, pane," řekl zmatený plukovník.

„Třeba se mýlím," váhavě pronesl telepat. „Přemýšlel jste vsak o tom, jak se vrátit do místa našeho skoku lineárním letem, abychom se mohli zorientovat, když se nám už teď nepodařilo udržet kurz?"

Rudoví ta námitka vzala dech. „Chcete tím říci, že chyba nebyla náhodná? Že..."

„Také nehody vždy mají své příčiny,"

skočil mu do řeči telepat. „V tomto případě to však vypadá, že jsme minuli Smaragdovou soustavu bez příčiny, kurz byl v pořádku, zásah gravitačních sil nebyl zaznamenán. Musíme tedy hledat příčinu jinde, ve faktorech, na které jsme nepomysleli."

„Tomu nemohu uvěřit, pane. Kdo nebo co nás mohlo ovlivnit během lineárního letu tak, že jsme to nezaznamenali a poznali teprve podle výsledku? Znáte přece systém našich navigačních a zaměřovačích přístrojů. Všechno se prověřuje mnoha způsoby."

Marshall se usmál. „Ještě lépe však znám nedokonalost všech lidských výtvorů, Carte. Ve vesmíru je mnoho věcí, které nikdy nedokážeme poznat a změřit." Jako nesmrtelný, který žil už stovky let, to mohl doložit desítkami případů z vlastní zkušenosti.

Rudo polkl nasucho. „Pokud tomu dobře rozumím, pane, jste přesvědčen, že nás někdo vodí za nos, je to tak?"

„Nechme toho," s povzdechem odpověděl telepat „Mně se tomu také nechce věřit, ale zřejmě to tak je."

„Co tedy máme podniknout, abychom našli Smaragdovou soustavu?"

Marshall vstal a rezolutně prohlásil:

„Někdo nás vychýlil z kurzu, neptejte se mě, jak to udělal, ale udělal to, nemyslím si však, že by zásah byl velký. Odchylka bude jen nepatrná. Proto je třeba pátrat po Smaragdové soustavě v blízkosti tohoto modrobílého obra. Podle mého odhadu v okruhu o poloměru asi deseti světelných let.“

Rudo zamyšleně pokýval hlavou a pak se zašklebil.

„Řekl jsem něco směšného?“ podrážděně se ho zeptal telepat.

„Myslím na to, že lidé, kteří nás svedli z cesty musí být někde poblíž a že jím rád předvedu sílu CRESTU III,“ odpověděl plukovník a stále se šklebil.

„Raději začněte hledat Smaragdovou soustavu,“ usadil ho Marshall.

Plukovník stanovil s pomocí navigační pozitroniky optimální kurz pro pátrání po ztracené soustavě během pouhé čtvrt hodiny.

„Podle propočtů bychom měli soustavu objevit v lepším případě za deset minut, v horším během šestnácti hodin,“ ohlásil Cart Rudo.

„Doufejme, že nastane ten nejlepší případ,“ pochmurně řekl John Marshall. „Musíme šéfa najít, a to hodně rychle.“

Epsalan neodpověděl, na to nebylo co říci. Marshalla však stále trápily pochybnosti, ačkoliv při plánovaných skocích na vzdálenost pouhých tří světelných let si nedokázal představit, že by kdokoliv dokázal loď znatelně odchýlit z kurzu, aniž by, to poznali. Teprve mnohem později se měl přesvědčit, že všechny jeho úvahy byly chybné, a to hned ve dvou směrech. První Šok vsak zažil hned po vnoření do normálního prostoru po prvním skoku. Místo očekávaných hvězd spatřili nicotu! V prostoru kolem lodi nebylo vůbec nic, co by přístroje dokázaly zaznamenat.

Baar Lun klopytál přes úponkovité rostliny a šustící zelené listy. Zoufalý výkřik mu stále zněl v uších. Byl už u schodiště, ale klubko výhonků se mu

omotalo kolem nohy a on upadl. Pokoušel se vstát, když ucítil energetické ovlivnění svého podvědomí. Jeho tělo se napjalo. Automaticky zareagoval parasektor jeho mozku, který řídil transformaci energie.

Opět zazněl ten výkřik, ale spíš než zděšení teď vyjadřoval bolest.

Vtom Baar Lun pochopil svou chybu a okamžitě nastavil energetickou transformaci. Zdola uslyšel ulehčené vydechnutí a hned na to vysoký, pronikavý hlásek: „To vždycky takhle děkuješ, když ti někdo chce pomoci, ty bleďá tváři?”

Modulan se hystericky zasmál. Gucky. Postavil se pevně na nohy a konečně se mu podařilo vykročit. ;,

„Samozřejmě jsem to já, ty nevychovanče,” řekl myšob, který Četl přítelovy myšlenky. „Uvědomuješ si, že svou překotnou reakcí jsi mi mohl dočista zničit mozek?”

„Promiň. Byl jsem docela popletený, slyšel jsem křik a myslel jsem, že se ti něco stalo. Parasektor mého mozku zareagoval spontánně.”

„Znám vlnový kód tvého mozku a chtěl jsem ti telekineticky pomoci, ale nechme toho,” v Guckyho hlase náhle zazněl panický podtón. „Co se tu děje, Baare? Kde je Šéf a co jsou to za příšery, ty rostliny?”

„Kdybych to věděl, ulevilo by se mi ačkoliv možná, že také ne. Prošel jsem část lodi, Gucky. Zdá se, že ty, kdo přežili, někdo odvedl.”

„A my? Proč ne nás?” naléhal Gucky.

„Asi nás považovali za mrtvé, byli jsme v bezvědomí,” usoudil Baar.

„To se mi nezdá. Kolik mrtvých jsi vlastně našel?”

„Zatím pět,” odpověděl smutně Baar. „A to jsem viděl jen část lodi.”

„Musíme si tedy prohlédnout zbytek,” rozhodl Gucky.

„Zbývají palebná postavení, středisko řízení palby a strojovna,” vypočítával Baar Lun. „Jinde jsou škody menší než bych čekal,

náš pád zmírnil vysoký prales."

„Sláva," zaradoval se Gucky. „Aspoň nás Veslaři nebudou mocí ostřelovat z té své plošiny a že by se nás vydali hledat do džungle, o tom značně pochybuji. Spíš si myslí, že je po nás. My se jim však ohlásíme. Teď se mě chytni a proletíme zbytek lodi."

Gucky se teleportoval a vzal s sebou i Baar Luna. To celou akci značně urychlilo, nikde se nemuseli prodírat zrádným rostlinstvem.

„Jedenáct mrtvých," konstatoval Gucky a hlas se mu chvěl hněvem. „Za to mi Veslaři zaplatí. To je vděk za naši snahu pomoci?"

„Jen pomalu, nejdřív musíme najít Rhodana a ostatní," mírnil ho Baar. „Navíc musíme poznat motivy jednání Veslařů."

„Motivy, pcha," odfrkl pohrdavě Gucky. „Žádný motiv neospravedlňuje vraždění a vrazi trestu neujdou. Vždyť zavraždili jedenáct lidí!"

Modulan mlčel a naslouchal zvukům džungle. Džungle na Bengálu byla jiná než na planetách, které znal. Na pohled byla skoro stejná, ale byla podivně tichá: řev a vřískot zvířat, zpěv ptáků, praskání lámaného podrostu, prostě nejrozmanitější zvuky, které obvykle džungli ožívují, tu chyběly. Jen strašidelné šustění podivných plíživých rostlin rušilo naprosté ticho. Myšob květnatě zaklel.

„Neklej, Gucky!" tiše ho varoval jeho společník. „Něco takového bys vůbec neměl vyslovit."

„Tak neměl!" rozčílil se Myšob. „Tenhle... ehm... mizerný svět mi jde Šíleně na nervy. Nic tu není normální,"

„Zanech filozofování a koukej navázat spojení s Rhodanem," utrl se na něj Baar Lun. „Nebo se ti to nedaří?"

„Až teď," zamumlal Gucky. „Teprve až jsem pochopil, že telepatie nestačí."

„Jak tomu mám rozumět?" zeptal se nechápavě Baar.

„Tak, že se budeme muset snad stokrát teleportovat, než

narazíme na stopu," pronesl tragickým tónem Gucky. „Něco mě vyděsilo tak, že jsem spojení přerušil, něco, co tlačí jako černý netvor na Rhodanova ducha..."

2.

Působili dojmem zplozenou pekla, i když byli ve všem všudy podobní lidem. Jen jejich jméno "Bota" upomínalo na veskrze pozitivní směřování jejich předků. Přímý vliv rostlinného světa planety však vymazal z jejich vědomí mravní normy Kosmu. Na místo individuálního cítění nastoupil vše pohlcující kolektivismus, mravní zásady a ideály předků byly potlačeny dogmatem, že vše, co neslouží celému společenství, je zavrženíhodné, kdežto vše, co mu slouží, je správné.

Individuum bylo uznáváno pouze jako fyzická jednotka, která však neměla právo rozhodovat o tom, co je správné a co špatné. Tak se Botové stali vydrezírovanými monstry. Chovali se podle toho.

Perry Rhodan brzy poznal, že obrana je marná. Kdykoliv se pokusil vzepřít, byl sevřen hadovitými rostlinami a potrestán energetickými šoky. Neměl možnost se bránit, zvláště, když z něj Botové brutálně strhali šaty. Jisté naděje vkládal do Icho Tolota, ale ani jemu se nevedlo lépe. Hadovité rostliny ho stále udržovaly v bezvědomí. V pravidelných intervalech na něj útočily energetickými šoky a tak ochromovaly obrovské tělo i duši. Tolot prostě nedostal příležitost využít své mimořádné schopnosti.

Jen jednou se Rhodan ještě vzepřel. To když k němu přistoupila skupina čtyř Botu, která nesla obrovský list na němž se to jen hemžilo jakýmsi nechutnými tvory asi třicet centimetrů dlouhými a silnými asi jako lidský prst. Botové je označovali za rostliny. Splétali se do klubek z nichž čouhaly jen jejich ocásky a stále šmejdili sem a tam.

Fyzicky byl Rhodan vyčerpán, přesto se však ještě zmohl na výpad a první dva Boty srazil. List padl k zemi a kontaktní řasy s praskotem pukaly a řítily se dolů.

Vzápětí však Rhodan dostal energetickou ránu, která ho srazila k zemi. Botové vřeštěli a šlapali po něm, potom lopatami nahnuli na jeho potlučené tělo kontaktní řasy. Velký administrátor zavřel oči, aby se aspoň nemusel dívat na tu hrůzu. Věděl, co se s ním teď stane, protože viděl, jak totéž udělali Kalakovi.

Bolest procházela jeho tělem ve vlnách. Cítil, jak se něco zavrtává do jeho kůže a proniká až do masa. Jako z velké dálky k němu doléhal Allanův

křik. Arkonidana patrně stihl stejný osud. Zřejmě je určen nám všem, trpce si pomyslel Rhodan a opět se zvedl.

„Užijte svůj duch jako zbraň!“ zakřičel tak, že přehlušil vrískot Botu a vysíleně klesl k zemi. Právě přišel na to, jak to udělat. Na Kalakovi viděl, že kontaktní řasy si podmaňují nejen tělo oběti, ale i ducha. Patrně sloužily jen jako spojení s všudypřítomnou kolektivní inteligencí planety. Samozřejmě to nevěděl jistě, ale byl schopen logicky uvažovat a už nevěřil na proradnost Veslařů, byl nyní přesvědčen, že samotní Veslaři jsou pouhými otroky mocnější inteligence a již dávno ztratili vlastní vůli. Tato tajemná inteligence však nemohla být přisouzena žádné konkrétní rostlině. Musela to být inteligence celého společenství planety a na Bengálu šlo o rostlinné společenství.

Další šok zažil v okamžiku, kdy pocítil, že jeho duch začíná být ovlivňován cizím vlivem. Pokusil se svůj duch zablokovat všemi prostředky, které znal z arkonské školy hypnoovládání. Hmotný svět pro něj zmizel v bolavém oparu, z nějž jen tu a tam zřetelněji vystupovaly některé jednotlivosti. V hloubce podvědomí započal souboj duchů...

Andohr vystoupil z kruhu světla táborového ohně a byl pohlcen tmou. Neslyšel už hlasy, neviděl chýše a živé ploty. Díval se na oblohu posetou hvězdami a jeho rty šeptaly slova prastaré přísahy. Potom pevněji sevřel kopí a rozběhl se.

Měkká půda tlumila zvuk jeho kroků.

Nalevo uviděl kontury vysokého bažinatého lesa. Opatrně se rozhlédl. Odtud přicházelo nebezpečí. Šestitlapý mu mohl pokazit sotva započatou akci, pokud nebude mít oči otevřené a uši nastražené.

Náhle se nocí rozlehlo táhlé vytí, které Andohra vyděsilo, vzápětí se však tiše zasmál a pokračoval v cestě. Létaující draci se báli „Bytostí vládoucích ohněm“, jak si říkal Andohr a jeho soukmenovci.

Na cestě před ním se objevily dva stíny, ale stačilo ostré hvízdnutí a stíny se propadly do tmy. Cesta se horšila. Blížil se k hranici území klanu.

Andohr se zastavil, když jeho tělo ovanul studený závan. Vítr přinášel vůni vody.

Lovec postupoval dál ještě obezřetněji. Dnes měl složit svou zkoušku dospělosti a rozhodně nemínil ohrožit výsledek vlastní nepozorností. Poslední zaplevelené pole mu už zůstalo za zády a musel si razit cestu travou vyšší než byl sám. Tobolky na konci travin vypadaly v matoucím světle hvězd jako stařecké hlavy, které se k němu ze všech stran naklánějí. Vidíš, my jsme svého cíle dosáhly, jako by mu říkaly. Ted' čekáme na tebe.

Dokaž to také, staň se mužem!

Andohr se usmál. Dokáže to a ještě této noci se stane mužem, ať už živý, či mrtvý. Zarputile si razil cestu pomocí kopí. Vítr mu dul do tváře a Šestitlapý se mohl snadno připlížit zezadu.

Jen rychlost ho mohla zachránit. Před každým nebezpečím zepředu by byl včas varován sebeslabším zvukem.

Zanedlouho dorazil na břeh „Krvavých proudů“. Před ním se z vln strašidelně zvedal tmavý kolos „Skály duchů“. Jen na okamžik lovec zaváhal a zíral na útes. Potom sebral veškerou svou odvahu a vstoupil do vln.

Když mu voda dosáhla k hrudi, začal plavat. Kopí stále svíral v ruce, i když si byl vědom toho, jak nedostatečná je to ochrana proti nebezpečím, která na něj číhají na útesu. Náhle pod sebou

spatřil nějaký stín a doširoka rozevřenou tlamu plnou ostrých zubů. Přestal plavat a jen lehkými pohyby se udržoval na místě, aby ho příliv neodnesl. Čekal, potom se ponořil a zaútočil. Jeho kopí zasáhlo obludu pod krkem a lovec i se svou kořistí vyplaval na povrch. Netvor ještě žil, zmítal se, snažil se vyskakovat z vody a opět se nořit, ale Andohr kopí držel pevně. A brzy bylo po všem. Voda se zbarvila krví, ale obluda už byla nehybná. Brzy si na ní pochutná celý klan. Ještě před tím však bylo nutné doplatit k rozeklanému útesu, který se tyčil před ním. Sotva popadal dech, když se konečně zachytil mezi balvany na jeho úpatí. V mihotavém světle vypadala ústí četných jeskyň jako prázdné oční otvory v lebce. Z útesu šel strach.

Andohr se zbavil svého úlovku a započal výstup. Obloha se však zataáhla a lovec sotva viděl vlastní ruce. Najednou vítr utichl. Blížila se bouře. Bylo třeba si rozmyslet, co dál. Zdaleka ne všichni mladíci, kteří od nepaměti podstupovali tuto zkoušku, se vrátili, a z těch, kteří se vrátili, mnozí nedokázali popsat, co zažili, protože se jejich duch pomátl. Ani ti, kteří se vrátili živí a zdraví, toho však mnoho neřekli, protože duch skály jim přikázal o některých věcech pomlčet. Jen jedno bylo jisté – každý z nich musel najít správný vchod do nitra skály. Byl jen jeden. Ostatní vedly do zkázy. Odměnou tomu, kdo našel správný vchod, bylo, že na okamžik mohl spatřit Tajemství.

„Jak ale mám poznat ten správný vchod?“ zamumlal Andohr a trpce se zasmál. Bylo zbytečné přemýšlet, musel to zkusit. Znovu začal šplhat po vlhké skále. Dostal se až k oválnému vchodu do nějaké jeskyně a opatrně, jen na krok do ní vstoupil. Potom se otočil a chtěl se rozhlédnout po vodní hladině, snad naposledy, ale nic nespatrił. Tma byla neproniknutelná, na obloze už nezahledl jedinou hvězdičku. Jen voda šuměla... Náhle k němu z hloubi jeskyně dolehl nějaký zvuk. Znělo to jako naříkavý hlas. Andohr se zachvěl. Zaútočil kopím do tmy,

ale jeho zbraň bez odporu projela vzduchem. Raději tedy couvl, ale hlas se ozval znovu.

Lovec těžce dýchal a nejraději by utekl. Ten hlas ho však nejen děsil, ale i přitahoval, vábil. Opět potřeboval čas, aby se vzmužil, ale dokázal to a znovu do jeskyně vstoupil.

Postupoval pomalu a vztyčeným kopím si chránil hlavu a hrud'. Záhadný hlas umlkl, ale mladík postupoval stále dál.

Náhle se zastavil a sám nevěděl proč. Teprve za okamžik si uvědomil, co ho k tomu přimělo. Zvuk pleskání jeho nahých chodidel o skálu se změnil, jako kdyby z úzké chodby vstoupil do rozsáhlé síně.

Ještě tento svůj poznatek ani nestačil domyslet, a už ho obalil slabě světélkující oblak čehosi, co vyvstalo z tmy. Potom uviděl jiný, pro něj neskutečný svět. Vůbec se nepodobal světu, který Andohr znal. První fáze duchovního souboje s inteligencí společenství započala...

„Pryč!“ zamumlal Gucky. „Už žádný kontakt!“

„Vždyť je to úspěch, že se ti už podruhé podařilo navázat kontakt,“ chlácholil myšoba Baar Lun a pro jistotu ho podrbal za ušima. Nezabralo to.

„Ano, ale kdyby to byl opravdu šéf!“ vyhrkl vztekle Gucky. „Kdyby to byl šéf?“ zmateně se zeptal Modulan. „Kdo by to měl vědět, když ne ty? Musíš přece poznat, jestli je to Rhodan, nebo ne.“

„A přesto si nejsem jistý, Baare,“ odpověděl sklíčeně Cucky.

„Mozkový vlnový kód odpovídá, i když se do toho pletou jiné impulsy, ale ten obsah! Perry, pokud je to vůbec Pěny, si myslí, že je někde úplně jinde. Na nějaké skále, v nějaké jeskyni, kde je nějaký duch. Či strašidlo, či co. To považuje za realitu a to, co ho obklopuje, za halucinaci.“

„Jak ta jeho realita vypadá, Gucky?“ zeptal se Baar a zatajil dech.

„Je to jeskyně s podivnými rostlinami. Objevil se tam netvor

podobný člověku, porostlý nějakými nitkovitými rostlinami, stejnými jako ty, co se zavrtávají do Rhodanova těla..."

„A to má být skutečné? Nemýlíš se, Gucky?" naléhal Baar.

„Musíš, opravdu musíš, znovu navázat kontakt s Velkým administrátorem, či kdo to vlastně je. Zkus to. Jinak nevíme jak dál. Tohle se nedá vysvětlit."

Gucky mlčky přikývl, zavřel oči a soustředil se. Baar Lun zatím naslouchal šumům z nitra korvety. Byla už celá potažena vrstvou popínavých rostlin a oni se museli uchýlit do opancerované kopule na vrchu lodi, oba však věděli, že již brzy budou muset hledat jiné útočiště. Dravé rostlinstvo pronikalo všude. Už dvakrát se ho Baar Lunovi podařilo zastavit díky svým paraschopnostem, ale měl obavu, že příště to již nedokáže. Začínal tušit, že tyto pohyblivé rostliny mohly v průběhu milionů let vyvinout komunikační systém, kterým se navzájem dorozumívají. Potom by mohly podniknout soustředěný útok, kterému by se již nedokázal ubránit...

Náhle ho něco neviditelného postavilo na nohy. Zděšeně vykřikl.

„Tak jsem tě konečně probudil?" zeptal se jízlivě Gucky.

„Tak tos byl ty?" oddechl si Baar, i když ho to také našťvalo.

„Kdo jiný?" zabručel myšob. „Spíš snad s otevřenýma očima? Už hodinu na tebe volám, a ty nic."

„Zamyslel jsem se a netrvalo to hodinu, ale sotva minutu," pobouřeně se hájil proti takovému nařčení Baar Lun.

„No dobrá, ale volal jsem na tebe snad stokrát, při nejmenším však dvakrát," prohlásil Gucky a zasmál se. „Tebe nezajímá, co jsem zjistil?"

„Spojil ses s Rhodanem?" dychtivě se zeptal Modulan.

„Ne," přiznal Gucky. „Ale přečetl jsem jiné zajímavé myšlenky, Baare. Mýlili jsme se, když jsme si mysleli, že nás sestřelili potomci Veslařů. Ti mohou být našimi potenciálními spojenci, ačkoliv ještě vůbec netuší, jaké štěstí je může potkat." Baar se na něj dost dlouho tázavě díval, než se Myšob uvolil

pokračovat. „Stále tomu nemohu uvěřit, ale zdá se, že jsem se vloupal do mozku jednoho z potomků těch kosmických inženýrů a jsem si skoro jist, že s nimi máme společného nepřítele rostlinstvo této planety.“

„Tušil jsem to!“ zvolal Modulan.

„Tohle nebylo zdvořilé,“ protestoval myšob. „Já na něco přijdu... Dobrá, ale určitě nevíš, co bude následovat, bledá tváři! Rostlinstvo na Bengálu se neskládá z jednotlivých rostlin, nýbrž vytváří pospolité společenství s vlastní kolektivní inteligencí.“

„Neuvěřitelné!“ vydechl Baar Lun. „Rostlinné společenství s ústřední inteligencí. To ovšem hodně vysvětluje, nikoliv však tu nejzásadnější věc. KC-15 byla přece sestřelena energetickým výbojem z havarované plošiny Veslařů!“

„Máš pravdu,“ ochotně souhlasil Gucky. „Rostliny žádné energetické zbraně nemají. Přesto však se mýlíš. K ústřední inteligenci Bengálu patří také potomci posádky jiné plošiny Veslařů, z tak zvané botanické stanice. Tito Botanikové vytvořili s ústřední inteligencí symbiózu svého druhu a právě jejich potomci obsadili kopuli první plošiny a zbraněmi, které v ní byly, nás sestřelili.“

„Rhodanovy představy!“ vykřikl Baar Lun a popadl Guckyho za paži tak silně, až myšob bolestí vypísl. „Netvor podobný člověku se živými nitkovitými rostlinami na těle!“

„U všech čertů z Kosmu!“ vykřikl také Gucky. „Máš pravdu. Musí to být Bota. Obávám se, že Perry a ostatní jsou v ještě větším nebezpečí, než jsme předpokládali. Musíme jednat rychle.“

„Ale dokud nezjistíš, kde Rhodan je, nemůžeme mu pomoci.“

„To vím. Ale jak jsem řekl. Veslaři jsou našimi přirozenými spojenci a znají poměry na Bengálu lépe než my. Povedu je k vítězství,“ prohlásil pyšně myšob a teleportoval by se, kdyby ho Baar v poslední chvíli nezadržel. Bojovné rostliny už útočily ze všech stran a Modulan nemohl v lodi zůstat. Gucky

ho tedy pevně uchopil za ruku a zmizeli oba. V příštím okamžiku rostliny vtrhly do kopule, ale kořist už byla pryč. V té chvíli se Gucky a Baar Lun právě zhmotnili na okraji, na mnoha místech proražené, plošiny, kdysi dokonalého kosmodromu.

Myšob přátelsky pokynul třem Veslařům, kteří tu hlídkovali. Nepochodil však. Strážní zvedli své atomové plamenomety a začali střílet...

Plukovník Cart Rudo užasle zíral na panoramatickou obrazovku na níž nebylo nic vidět, jen tma mezigalaktického prostoru. Měla tu však být spousta hvězd, moře světél.

„Tady máte důkaz pro svou teorii, pane,“ obrátil se mohutný Epsalan na Marshalla, když se trochu vzpamatoval. „Nyní jsem i já přesvědčen, že odchylku od kurzu nezpůsobily žádné přirozené síly.“

„Takový důkaz bych rád oželel, plukovníku,“ odpověděl telepat s pochmurným úsměvem. „Ačkoliv... Někdy se ledacos přehání, nemyslíte?“

„Určitě,“ přisvědčil Rudo a zašklebil se. „Nyní víme, že nám někdo brání dostat se do Smaragdové soustavy. Kdyby nepřítel jednal obezřetněji, ještě bychom se dohadovali, jaká náhoda nás svedla z cesty.“

„To jsem na mysli neměl,“ oznámil Marshall. „Vraťte se nyní nejvyšší rychlosti k místu, kde jsme se vynořili z meziprostoru a meziprostorem se vraťte k modrému obru. Rozumíte?“

„Rozumím, ale nechápu, proč...“

„Na tom teď nesejde, nesmíme ztrácet čas, plukovníku,“ přerušil ho telepat. „Splňte rozkaz, prosím.“

Epsalan váhal ještě okamžik, ale potom se otočil k řídicímu pultu. Obr, jakým byla CREST III, musel provést složitý manévra, aby se „otočil“, který zabral dost času, zvláště protože tentokrát velice záleželo na přesnosti provedení.

Marshall klidně naslouchal plukovníkovým rozkazům, ostatně

si jeho myšlenky dokázal přečíst ještě před tím, než je vyslovil. Na rtech mu pohrával ironický úsměv, ale oči mu hořely nedočkavostí. Potom se pohodlně opřel v křesle a opět si zapálil. Otočka byla dokončena a rychlost začala opět stoupat dokud nedosáhla rysky označující třicet procent rychlosti světla. Za pět minut museli dosáhnout bodu, ve kterém se vnořili do normálního prostoru. Obrazovka zůstávala tmavá. Z

Marshallova výrazu bylo možné vyčíst zklamání, Rychlost stoupla na polovinu rychlosti světla. Od vstupu do lineárního prostoru loď dělila ještě tři minuty. . .dvě.. .jedna.. .třicet vteřin.. .deset... pět...tři...dvě...

Ultrajasný blesk oslepil Marshalla. S tím nepočítal. Z projektoru řídicí aparatury vyšlehl dlouhý, bílý plamen. Štiplavý kouř zaplnil můstek CRESTU III. Na velitelském stanovišti zavládl chaos, lidé křičeli. '

A vtom se CREST III vnořila do lineárního prostoru. Křik ustal jako když utne. Jen poplachové sirény ječely. Na můstek vtrhli roboti s hasicími a dýchacími přístroji. Hořící projektor přikryl energetický zvon. Plameny okamžitě zhasly. Medoroboti ošetřovali dva muže, kteří se nadýchali kouře. Náčelník bezpečnosti na lodi vzrušeně diskutoval s velitelem sektoru a vedoucím čtyř opravářů. Jedí, nalo se spíš o odreagování po mimořádné události než o skutečný problém, protože se ukázalo, že k žádným škodám prakticky nedošlo. CREST III pokračovala nerušené v cestě lineárním prostorem. Plukovník Rudo se otočil se svým křeslem k šéfovi sboru mutantů. Obličej měl smrtelně bledý. „Co to bylo, pane?“ vykoktal.

John Marshall se také teprve vzpamatoval ze šoku, i když něco podobného očekával. Ted' litoval, že včas plukovníka nevaroval, že při přechodu do lineárního prostoru je asi čeká nějaké překvapení.

„Narazili jsme do hmoty černého mraku poloviční rychlosti světla," odpověděl telepat a snažil se mluvit klidně.

„Jistě," odpověděl netrpělivě plukovník. „Ale jak jsme mohli narazit na hmotu, když se pohybujeme v prostoru, kde žádná hmota není? Nebo snad ne?"

„O to právě jde, že snad ne," zamyšleně pronesl Marshall.

„Jak tomu mám rozumět, pane?" zeptal se zmatený plukovník.

„Sám si dosud nejsem jist, Carte. Nemám zatím žádný důkaz a o svých domněnkách bych nerad mluvil. O jedno vás však žádám. Provádějte všechny přechody mezi lineárním a normálním prostorem rychlostí nejvýš jedné desetiny rychlosti světla, a to bez ohledu na to, co vidíte na obrazovkách. Sám jste se přesvědčil, jak snadno může dojít ke katastrofě."

„Budu se toho držet," procedil Rudo skrz zuby.

„Vracíme se do normálního prostoru už za minutu," připomněl mu John Marshall.

„Zatra..." Rudo raději slovo nedořekl. „Už si vůbec nejsem jistý, kde se vynoříme, i když si to nedovedu vysvětlit."

Telepat neodpověděl. Situace na můstku se normalizovala, i když roboti ještě pracovali na drobných opravách spíše kosmetického rázu. Jinak tu panoval obvyklý ruch běžného pracovního rytmu. Marshall však tak klidný nebyl. Kdyby se to stalo o několik vteřin dříve, kdyby se během vteřiny neuchýlili do spásného lineárního prostoru, znamenalo by to konec CRESTU III!

„Přecházíme do normálního prostoru!" zahřimal dunivý Rudův hlas.

Marshall se předklonil a napjatě zíral na panoramatickou obrazovku. Na pozadí hvězdného prachu mlhoviny Hádés se vynořil modrobílý obr. Telepat se zašklebil a pokýval hlavou. Předpokládal to.

„Myslel jsem si to. Tajemní nepočítali s tím, že se vrátíme," řekl Rudovi. Plukovník nestačil promyslet podivnou telepatovu poznámku, když následoval Ještě nepochopitelnější rozkaz.

„Let'te přímo na střed modrobílého obra, plukovníku."

Když Baar Lun spatřil, že se prst strážného blíží ke spoušti, reagoval automaticky a bleskurychle. V příštím okamžiku on i myšob byli zaplaveni oslepujícím světlem. Gucky zaječel,. myslel si, že z něj za okamžik zbude jen hrstka popela. Netušil, že Modulán stačil transformovat vystřelenou spalující energii v atomy čistého vodíku a výsledkem střelby je tudíž jen oslepující studená záře, která mu nemůže ublížit.

Když Gucky pochopil, že je stále naživu, bylo už skoro pozdě. Soustředěné palbě tří atomových zbraní ani Baar Lun dlouho čelit nemohl. Jen na chvíli zabránil katastrofě tím, že zapojil všechny rezervy svých duševních i fyzických parascapností. Každým okamžikem ^e však musel zhroutit. Už nemohl kompenzovat veškerou žhavou energii. Zbytek jeho sil musel být vyčerpán během několika vteřin.

Gucky ho však pevně uchopil právě v tomto kritickém okamžiku a teleportoval je. Jakmile se opět zhmotnili, Baar Lun padl vysíleně k zemi.

Guckyho se naopak právě v této chvíli zmocnil neovladatelný vztek. Jen nutnost postarat se o vysíleného druhu mu poskytla čas trochu se uklidnit a rozum, opřený o mnohaletou zkušenost, zvítězil. Když se o minutu později vrátili ke strážcům, na agresi už ani nepomyslel. Spokojil se tím, že sotva strážní zvedli své zbraně, telekineticky jim je vyrval z rukou.

Takto nepochopitelně odzbrojení potomci kosmických inženýrů vyjeveně zírali na drobnou bytost, porostlou srstí. Bohužel všichni tři i jejich předci již příliš dlouhý čas zoufale bojovali o holý život a tak význam Myšobova přátelského gesta vůbec nepochopili.

: Myšob teď opět zvedl obě ruce a ukázal jim dlaně, gesto, které platilo v celém vesmíru za znamení mírumilovnosti.

Netušil, že se obrací k Veslařům, kteří už po osm staletí neměli příležitost vyjednávat. Vše cizí bylo pro ně smrtelně nebezpečné. Proto ani tentokrát Guckyho nepochopili.

S bojovným řevem se vrhli na příchozí. Tentokrát to Guckyho

zarazilo jen na zlomek vteřiny, protože v příštím okamžiku mu myšlenky útočníků prozradily důvod jejich chování. Klidně se posadil a ukázal v úsměvu své hlodavci zuby.

Dva kroky před cizinci, které považovali za své úhlavní nepřátele, strážní narazili na neviditelnou zeď. To je vyděsilo, ale rozhodně se nemínili vzdát. S odvahou zoufalců se vrhali proti telekinetické hradbě. Jejich snaha vyšla naprázdno a tak se pokusili zmocnit se zbraní, které jim Gucky vyrval.

To už myšoba opravdu naštvalo. Vyhodil je do stometrové výše a roztočil jako káči. Teprve když viděl, že naprosto ztratili orientaci a že se jim dělá zle, milostivě je nechal klesnout těsně nad plošinu.

Ostrý myšobův čumák vnímali jako ve snách a jeho slova k nim doléhala nezřetelně, jako z velké dálky, ačkoliv Gucky se skláněl přímo nad nimi.

Gucky mluvil jazykem, který se naučil od Kalaka, který ho ujistil, že je to nejrozšířenější jazyk v Andromedě, obdoba interkosmu rodné galaxie Pozemšťanů. Pozemští lingvisté ho nazvali interandro.

„Jsme vaši přátelé a rostlinstvo planety je naším společným nepřítelem," ujišťoval strážné. „Přiletěli jsme na malé kosmické lodi, abychom vás osvobodili, ale modifikovaní Botanikové nás sestřelili. Zapomeňme na malou nepříjemnost, ke které došlo. Řekněte nám, jak vám můžeme pomoci. Odpovězte, pokud mi rozumíte."

Všichni tři Veslaři se vznášeli těsně nad povrchem plošiny a Gucky viděl jejich obličej docela zblízka. Ze změny jejich výrazu mohl vyčíst vše, co potřeboval vědět. Úděl pomalu vystřídával úžas.

„Kdo jste?" zeptal se konečně jeden z Veslařů.

„Záleží na tom? Jsme přátelé, nestačí to?" odpověděl Gucky.

„Ne! Rozhodně ne, je to pouhé tvrzení," pronesl někdo v interandru za Guckyho zády. Hlas zněl výhružně.

Myšob se prudce otočil a na okamžik zapomněl na strážné.

Všichni tři tvrdě dopadli na plošinu, naštěstí z malé výšky. Gucky si toho ani nevšiml. Překvapeně zíral na dalšího Veslaře, který jen pár kroků od něj na něj mířil těžkým paprskometem umístěným na lafetě.

„Na mně ty své triky nezkoušej," varoval Guckyho neznámý.

„Tohle je speciální zbraň a je nastavena na velmi dlouhou dávku. Spoušť mám pod palcem a ty nevíš kde. Stačí zlomek vteřiny a proměníš se v prach. Nuže?"

Gucky se rozchechtal; byl to nepříjemný, pronikavý smích.

Baar Lun mu vtom ale položil ruku na rameno jako vždy se Modulán regeneroval neuvěřitelně rychle a řekl:

„Já vím, chceš ho odhodit než stačí udělat sebenepatrnější pohyb, ale nedělej to. Je to náš přítel, jen to ještě neví."

Smolně černý Veslařův obličej zkřivil úsměšek. „Tomu bych rád věřil, jen co je pravda, ale tenhle svět nás naučil opatrnosti, bílá tváři. Než vás začnu považovat za přátele, musíte mě o tom přesvědčit."

Baar Lun souhlasně přikývl. „Pokusím se o to. Vy, vlastně vaši předci před několika generacemi, jste vyslali nouzové volání o pomoc, které obsahovalo údaje o vaší poloze. To volání zachytil kosmický inženýr jménem Kalak..."

„Cože, Kalak?" vykřikl Veslař a odhodil zbraň. „Máte na mysli majitele KA-laciný?"

„Ano," přisvědčil Baar. „Právě teď je v moci zdejšího rostlinstva, protože byl na palubě naší malé lodi, kterou Botanikové sestřelili."

Veslař však místo odpovědi skočil ke zbrani a chopil se ji.

„Zadržte!" zařval Modulán. „Vím, že mě považujete za lháře, protože Kalak by měl být už dávno mrtvý. Přechkal však osm set let díky molekulární konzervaci a jen díky tomu jsme mohli podniknout tuto výpravu pro vaši záchranu. Bohužel, zatím jsme neuspěli. Proč jste nás nevarovali před Boty a rostlinstvem?"

Veslař mlčel, bylo zřejmé, že potřebuje čas, aby zpracoval

překvapivou
informaci. Konečně však zvedl hlavu a smutně se zadíval Baar
Lunovi přímo do očí.

„Nemohli jsme vás varovat," řekl tiše. „Botové se zmocnili i
spojovací centrály. Obávám se také, že nám nemůžete pomoci.
Jestliže jste zůstali na svobodě jen vy dva a ostatních se
zmocnila planetární inteligence, pak se vám nepodaří změnit
naší situaci."

Sotva stačil domluvit, Gucky zmizel a vzápětí se zhmotnil
těsně vedle Veslaře. Ten zděšeně couvl a Gucky se zasmál.
„Tak ty pochybuješ o mých schopnostech, co?" zeptal se jízlivě
a výhružně sevřel svou malou pěstičku. „Ano, jsme jen dva ale
jáci dva ne? Před tebou stojí Baar Lun, nejmocnější z
Temného světa. A já? Já jsem Gucky, Ten, kdo všechny vyřídí
najednou! Moje výzva přichází z dávné minulosti a je slyšet v
daleké budoucnosti a rozléhá se od jednoho konce Kosmu ke
druhému. Takoví jsme!"

Výraz Veslařovy tváře myšoba uspokojil. Byl zřejmě zaražen,
ale díval se na Guckyho s patřičnou úctou.

„Jsem schopen každého vrhnout kamkoliv, třeba do nejzazšího
kouta Všehomíra," spustil znovu Myšob, ale výmluvný Baar
Lunu v pohled ho přece jen zarazil. „No, třeba ne tak docela,
ale stovku Botaniků rozhodně mohu podržet ve vzduchu
hezkou chvíli, i když ne všechny najednou," dokončil poněkud
schlípě.

„Postačí, když pořádně zamáváš s deseti, Gucky," řekl Veslař s
širokým úsměvem. „Myslím, že nám opravdu můžete pomoci."

„My vám musíme pomoci," opravil
ho Baar Lun. „Jinak naší druzi zahynou."

3.

Modrobílý obr už zakrýval celou obrazovku. Z rozžhaveného
povrchu vyšlehovaly protuberance o délce několika set
kilometrů.

„Vzdálenost osmdesát milionů kilometrů," oznámil Rudo a

tázavě se podíval na Marshalla. „Opravdu mám stále držet kurz, pane?”

„Na jakou vzdálenost se můžete přiblížit, aniž byste loď ohrozil?” odpověděl telepat otázkou.

„Teoreticky bych se mohl dostat až k vnější kořeně,” odpověděl suše velitel CRESTU III. „Teprve vnitřní koróna je pro nás vražedná, teplota tam podle našich měření dosahuje až pětatřiceti milionů stupňů Celsia. Nerad bych však nebezpečí podcenil. I k vnější kořeně se musíme přiblížit rychlostí nejméně deseti procent rychlosti světla, jinak riskujeme, že nás přitažlivost toho obra vtáhne.”

„Opravdu? To je přírodní zákon, že?” zeptal se Marshall s nevysvětlitelným úšklebkem.

„Vůbec nechápu, kam tím míříte, pane,” reagoval podrážděně plukovník. „Jasně, že je to přírodní zákon. A vy to víte stejně dobře jako já a každý člověk na palubě a každý žáček ve škole.”

Telepat zvedl ruce v omluvném gestu. „Promiňte mi, že jsem dosud nemluvil jasně, jen jsem se nechtěl příliš blamovat, Carte. Ale dovolu mi ještě poslední otázku: co se stane, když naberete kurz podél vnější koróny a potom vypnete motory?”

„Co... cože?” vyhrkl Rudo a zalapal po dechu. „Takové věci ani neříkejte, pane. To jsou nemístné žerty. Odpověď znáte. Slunce nás okamžitě přitáhne, budeme padat jako kámen přímo do středu hvězdy.”

„Správně, ovšem pouze v tom případě, že to opravdu hvězda je,” poznamenal nevzrušeně Marshall. Rudo se hystericky zasmál.

„Tak ten manévř proved'te,” stroze rozkázal šéf sboru mutantů. „To... to nemyslíte vážně!” zděšeně vyrazil ze sebe plukovník. „Rozkazuji vám to z titulu plných mocí, které mi byly svěřeny jako imperiálnímu důstojníkovi pro zvláštní úkoly,” rozhodně prohlásil Marshall a mírněji dodal: „A nebud'te tak vyděšený, Carte. Samozřejmě v případě nutnosti kurz okamžitě změníte.”

„Ano, pane," zamumlal Epsalan, vzal mikrofon a začal vydávat příslušné rozkazy. Marshall vrhl pohled na panoramatickou obrazovku a přešel do úseku pozitroniky. U vchodu se srazil s Melbarem Kasomem. Ertrusan mu zastoupil cestu a tvářil se tragicky.

„Kdy zamíříme zpět do Smaragdové soustavy, pane?" zeptal se.

Marshall pokrčil rameny. „Ukažte mi cestu, Kasome, a hned vydám příslušné rozkazy. Rudo na ně také čeká," řekl.

„Mně už ani nechutná, když Rhodan a Atlan jsou v tak velkém nebezpečí, pane," oznámil s povzdechem obr. „Co si o mně pomyslí Rhodanova paní, když se vrátím bez něho?"

„Doví se, že jste mě zdržoval od práce a tím znemožnil šéfovu záchranu," vážně prohlásil telepat a Kasom mu okamžitě uvolnil cestu.

„Svolejte, prosím. Rase Čubaje, André Noira, Wuria Sengua a bratry Woolverovy na můstek, ať tam na mě počkají," požádal telepat Kasoma na rozloučenou. „Musím ještě něco propočítat a pak hned přijdu."

Kasom oddusal pryč s grácií nosorožce, kdežto Marshall s úsměvem vstoupil do svatyně pozitroniky. Býval tu často, ale pokaždé na něj silně zapůsobil ten komplex inteligentních strojů, navršený do několika pater s přístroji nejrůznějšího druhu a zabezpečovacími zařízeními, která pozorovala každého návštěvníka a četla jeho myšlenky. Neoprávněný návštěvník by byl okamžitě paralyzován šokovými zbraněmi. Konstrukteři mysleli opravdu na všechno.

John Marshall se samozřejmě nemusel ničeho obávat. Patřil k několika málo vyvoleným, kteří měli přístup ke všem datům. Telepat vstoupil do volné uživatelské kabiny, spojil se s šéfmatematikem a zformuloval zadání. Kdokoliv jiný by musel čekat, protože pozitronika byla stále plně vytížena, ale požadavky šéfa sboru mutantů, který byl navíc dočasně i velitelem expedice Andromeda, měly samozřejmě nejvyšší

prioritu. Za pár vteřin se už rozsvítilo zelené světlo nad programovacím stolem v kabině, které oznamovalo, že pro něj byla uvolněna potřebná kapacita.

Výpočet sám trval pouhé dvě minuty. Jako všichni vůdčí činitelé Solárního impéria také Marshall prošel hypnoškolením, které mu usnadňovalo práci. Jeho čtyřsetleté zkušenosti pak obrovsky rozšířily jeho obzor. To, co Ruda uvádělo v úžas, se Marshallovi nejevilo jako něco nového. Skoro se všim se již někdy setkal, i když nic se docela neopakovalo.

S mladickou dychtivostí sáhl po fólii s výsledky a spokojeně se usmál. Potom fólii zastrčil do náprsní kapsy kombinézy a uvolnil kapacitu.

Na můstku již na něj čekali všichni, ti které měl Kasom svolat. Kromě Kasoma a bratrů Woolverových byli všichni nositeli buněčného aktivátoru. Marshall se posadil na volné místo u stolu, přikývl na pozdrav a spojil se interkomem s kapitánem lodi. t'

„Nuže, plukovníku?“ zeptal se klidně, skoro bez zájmu. ' Cart Rudo vybuchl. Chvilí se ozývalo jen nějaké nesrozumitelné syčení a sípění a Marshall musel opakovat otázku než konečně uslyšel odpověď:

„Kurz beze změny, pane!“

„Tak? Co z toho vyvozujete?“ vyzvídala telepat. i

„Kdybyste vám to řekl, budete mě považovat za blázna, pane,“ nečekaně tiše pronesl plukovník,

„Z toho strach mít nemusíte,“ uklidňoval ho šéf sboru mutantů.

„Tak dobře, pane,“ souhlasil s povzdechem Rudo. „Modrobílý obr nemá žádnou hmotnost! Teď se můžete smát.“

„Na to zapomeňte,“ ujistil ho velitel expedice. „Mám před sebou výsledky propočtů, které jsem zadal pozitronice. Chcete je znát?“

„Jistě, dnes mě už nic nepřekvapí, pane,“ odevzdaně řekl Rudo.

„Přesto se raději držte,“ varoval ho sarkasticky Marshall. „Mé zadání znělo: srovnajte údaje měřících přístrojů se skutečným

působením zaměřených objektů na kurz lodi, údaje o kurzu považujte za primární."

Rudo se šíleně rozchechtal. „To by pak vypadalo, že ten hvězdný obr vůbec neexistuje a všechny přístroje lžou a dokonce vidíme něco, co není."

„Tak to opravdu je, plukovníku. Nemůže existovat slunce tvořené pouze energií. Podstatná část prostě musí být hmotná. V opačném případě by muselo zaniknout."

Plukovník se nezmohl na jediné slovo, bylo slyšet jen jeho zrychlený dech. Konečně se chraplavě zeptal: „Rozumím-li vám dobře, pane, chcete říci, že teď mám letět přímo do středu toho hvězdného obra?"

„Ne tak docela, Carte. I když to považuji za poměrně bezpečné, máme další možnosti ověřit si naše výpočty. Okamžik,

prosím," řekl Marshall plukovníkovi a obrátil se na Woolverovy. „Využíváte libovolných energetických toků jako dopravního prostředku a při tom vám vliv nějaké jiné energie nemůže uškodit, že? Týká se to všech druhů energie?"

„Naprosto, pane," odpověděla dvojčata jako jedněmi ústy.

Marshall přikývl a promluvil opět do mikrofону: „Slyšel jste to, plukovníku. Vyšlete jeden dálkově ovládaný Moskyt do centra toho údajného slunce. Spojení bude nepřetržité a jakmile se dostane do slunečního jádra, přesněji tam, kde by jádro mělo být, vyšleme tam Rakala a Tronara. Je to jasné?"

„Ano, pane. Provedu," ohlásil plukovník a telepat si setřel pot z čela.

„Také my máme zájem na osvobození vašich druhů," řekl Veslař se zdvořilou úklonou směrem k Baar Lunovi. „O Kalakovi jsem hodně slyšel, je to patrně geniální kosmický inženýr. Pokud ho planetární inteligence donutí k symbióze, jsme ztraceni."

Odmlčel se, ne však nadlouho. „Promiňte, vždyť jsem se ani nepředstavil. Jmenuji se Ollok a jsem majitelem kosmodromu

OLnápomocný. Kosmodrom, to je ovšem přehnané. Naše plošina byla těžce poškozena při přistání a není schopna dalšího letu. Od té doby Potové a rostlinstvo vykrádají plošinu kus po kuse."

„KA-laciný je teď bez posádky a čeká na schopné inženýry," oznámil Baar Lun.

„Vaše loď se ale zřítíla do džungle, a ta svou kořist nepustí," konstatoval Ollok. „Neznáte planetární inteligenci,' nedovolí vám odletět." ;

„Jen ať se ty rostliny nacpou, asi prasknou!" zaječel Gucky.

„My ten člun nepotřebujeme."

„Člun?" užasl Ollok.

„Jasně, že člun," vytahoval se Myšob. „Naše mateřská loď má na palubě ještě padesát takových. Nebude trvat dlouho a objeví se tu. Kdybychom chtěli, stačí zmáčknout knoflík a celá Smaragdová soustava bude zničena, vymazaná z mapy Kosmu..."

Gucky se náhle zarazil a potom docela jiným tónem pronesl:

„Kde ta CREST III vlastně vězí, Baare?"

„To mi vrtá hlavou už dlouho," přiznal Baar Lun. „Určitě by už dávno přispěchali na pomoc, kdyby mohli. Něco nevyšlo, Gucky, mám obavu, že si budeme muset poradit sami."

„No a co?" prohodil pohrdavě Gucky. „To na situaci moc nemění, jen, že budeme muset nejen osvobodit šéfa, ale také dát dohromady loď."

Ollok zatím odvolal tři strážné, kteří sebrali své zbraně a zmizeli. Potom se opět obrátil na své nečekané hosty:

„Rád bych vás pozval na velitelství. Tam bychom mohli projednat plán osvobození vašich druhů."

„Plán!" odfrkl nespokojeně Gucky. „K čemu plán? Já se raději řídím heslem starých vojevůdců: Tvrdě na to!"

„Ti zřejmě neznali inteligentní rostlinstvo Bengálu,"

sarkasticky podotkl Baar Lun. „Fyzicky slabší by měli spoléhat

na rozum. Myslím, že je to dostatečný důvod, abychom koordinovali své akce s Veslaři."

Myšob neochotně přisvědčil. V hloubi duše si uvědomoval, jak nedostatečné jsou jejich síly proti obrovské piš" síle nepřátel, navenek to však nechtěl připustit.

Ollok přivolal vůz bez řidiče a Gucky to ocenil,

„My, kosmičtí inženýři, jsme nedegenerovali," řekl pyšně Ollok. „I když jsme byli donuceni stále bojovat, staří stále předávali mladým své znalosti a nutnost stále opravovat poškozená zařízení nám poskytovala až příliš mnoho příležitostí ověřit si své znalosti v praxi. Po krátkém školení by naši technici dokázali opravit i kosmickou loď. Tohle vozidlo jsme například sestrojili z materiálu jedné zničené stanice. Navíc jsme zkonstruovali mentální ovladač. Řídím ho myšlenkami, zadám cíl, kam chci jet, a o ostatní se postará pozitronika."

„Všechna čest!" uznale zhodnotil ten výkon Gucky. „Jsem telepat a vím, co to obnáší spojit se myšlenkově s jinou inteligencí."

„Cože?" vykřikl překvapený Ollok. „Tak nejen telekinet a teleportér, ale i telepat?"

„Jen žádný komplex méněcennosti, to nemám rád, když ke mně vzhlížejí jako k božstvu," prohlásil blahosklonně Gucky a poklepal Ollokovi na rameno. Baar Lun si jen povzdechl. Naštěstí v té chvíli už zajeli do nějakých vrat, Ollok seskočil a vybídl hosty, aby ho následovali. Na velitelství byli už shromážděni vedoucí pracovníci OL-nápomocného. Ollok informoval! přítomné o situaci, zřejmě však měl na* mysli především Gucky ho a Baar Luna, protože pro ostatní to byly známé věci.

„Disponujeme téměř šesti sty bojeschopnými muži a proti nám stojí přibližně stejný počet modifikovaných Botu a mnoho miliard ústředně řízených bojových rostlin. Udrželi jsme několik palebných kopulí a máme ruční zbraně. Většina

obránných kopulí na \ okraji plošiny však padla do rukou nepřátel. Za této situace nemůžeme použít ani ostatní, aniž bychom zcela zničili plošinu. Zbývají nám ruční zbraně," řekl Ollok a odmlčel se. „I ty jsme však museli upravit, protože naši předkové je konstruovali pro boj ve volném prostoru, nikoliv pro boj na planetě. Zkonstruovali jsme tedy atomární plamenomety, které spalují útočníky. Pokud však zasáhnou citlivější zařízení, způsobují obrovské škody. Museli jsme proto vyvinout zvláštní taktiku boje na plošině. Kalak vám jistě řekl, že kosmičtí inženýři mohou procházet každou hmotou. Tato schopnost nás patrně zachránila před úplným zničením. Naštěstí modifikovaní Botanikové tuto schopnost ztratili." Gucky pronikavě hvízdal. „Partyzánská válka, co? To znám. Jenže se dá vést pouze v tom případě, že partyzáni mají na své straně rozsáhlé zázemí, které nepřítel není schopen kontrolovat. Bez toho se nelze natrvalo udržet, Olloku."

„To už jsme poznali," odpověděl mu oslovený. „Před několika dny správní rada rozhodla započít velkou ofensivu. Polovina našich bojovníků podnikne klamný útok na dělostřelecké kopule a podle možností některé zničí. Druhá polovina se pokusí dobýt zpátky ztracenou spojovací centrálu."

„Je to dobrý plán pro dosavadní podmínky," pochválil Baar Lun. „Myslím však, že teď ho můžeme poněkud pozměnit. Jak jste řekl, plošina už není schopna letu, tudíž na ni není třeba brát ohledy. Navrhuji proto soustředit všechny síly na dobytí spojovací centrály. Palebné kopule, které držíte; nám mohou krýt záda."

Několik Veslařů začalo mluvit naráz, až jeden z členů správní rady zvedl ruce a ostatní umlkli. „Návrh zní lákavě, cizince, ale zapomínáte, že tímto způsobem bychom si zničili základnu pro život," řekl muž.

„Vůbec ne," ujistil je Modulan. „Přišli jsme sem, abychom vás dopravili na Kalakovu plošinu, a to také uděláme. Naše obrovská kosmická loď se pohybuje v blízkosti vaší planety.

Dosud jsme nemohli vyslat zprávu o situaci, ale pokud budeme mít k dispozici vaše vysílače, můžeme přivolat pomoc. Kdyby se to podařilo, na stavu plošiny by už nezáleželo."

Všichni znovu začali mluvit jeden přes druhého, ale tentokrát nešlo o spor, propukl všeobecný jásot.

„Přátelé," křičel Gucky do vestavěného mikrofonu v přilbě, ale chvíli trvalo, než konečně upoutal pozornost. „Není čas jásat. Než dobudeme spojovací ústřednu musíme zařídit ještě další věci. Třináct našich druhů je v moci Botu a rostlin, mezi nimi i Velký administrátor našeho mocného Impéria. On a všichni jeho druhové patří mezi nejzdatnější bojovníky v kosmu. Pokud se nám podaří je osvobodit, máme výhru, no. Proč tedy obětovat mnoho lidí, když bychom to mohli udělat prakticky beze ztrát?"

„My vašeho Velkého administrátora a jeho druhy osvobodíme!" zvolal Ollok a odpovědí mu byl nadšený křik ostatních.

„Udělal jsi to dobře," pošeptal Baar Lun Guckymu. „Trochu jsi přeháněl, ale za této situace účel světí prostředky, musíme osvobodit Rhodana."

„Je to ještě horší," stejně tiše odpověděl Gucky. „Stále se pokouším navázat s ním myšlenkové spojení, ale je to marné. Víš co to znamená?"

Baar Lun neodpověděl. Tu myšlenku nechtěl ani vyslovit.

Let Moskyta byl dobře patrný na obrazovce. Stroj se blížil k vnější kořeně hvězdného obra. John Marshall stál vedle Rakala a Tronara Woolverových.

Bylo třeba vyčkat, až se stíhačka dostane k vnitřní kořeně. Dvojčata čekala se záviděníhodným klidem. Dobře znali své schopnosti a dovedli odhadnout rizika. V tomto případě podle nich žádné riziko nebylo: pokud je Marshallova hypotéza

správná, snadno se dostanou do stíhačky i zpět po vlnách hyperkomu. Kdyby však před nimi byl skutečně hvězdný obr, stíhačka bude zničena ještě před tím, než se dostane k vnitřní koróně a akce odpadne. Žádná třetí možnost neexistovala. Marshall byl mnohem nervóznější. Už asi po páté pročítal výsledky pozitronické analýzy a ujišťoval se, že jeho teorie je správná. Zarážela ho však technická vyspělost protivníka: jak mohl zmást všechny přístroje CRESTU III, nechat zmizet skutečnost a vytvořit klamné zdání, které potvrzovaly přístroje, pracující na různých principech?, Bylo to neuvěřitelné, i Vtom stíhačka dosáhla okraje vnitřní koróny a Marshall zatajil dech. Nyní se mělo ukázat, zda měl pravdu nebo ne.

„Vzdálenost jedenadvacet milionů kilometrů," ohlásil hlavní zaměřovač. Znamenalo to, že stíhačka pronikla do vnitřní koróny a nebyla zničena. Telepat si oddechl. Byl to nesporný důkaz, že žádná koróna ve skutečnosti neexistuje a tudíž neexistuje ani to obrovské slunce.

„Čtyřicet dva milionů kilometrů. Rychlost nezměněna, kurz nezměněn," hlásil náčelník zaměřovači centrály.

Marshall se obrátil na Woolverovy. „Je čas, pánové. Není třeba čekat na vstup stíhačky do jádra hvězdy, lépe se orientujete na místě a rozhodnete se. Zlomte vaz!"

Oba bratři zaklapli přilby a posunuli se k hyperkomu. V příštím okamžiku se ozvalo slabé zasyčení a oba muži zmizeli, rozplynuli se.

Parasprinteři se pohybovali stejnou rychlostí, jako energetický nosič, kterého použili. Znamenalo to, že se museli dostat do stíhačky prakticky okamžitě. Uplynulo však deset vteřin a Woolverové se neohlásili. '

„Druhý kanál funguje?" zeptal se nervózně Marshall.

„Je v pořádku, pane," ujistil ho náčelník spojařů.

Najednou šéfa sboru mutantu zaplavila vlna úzkosti. Měl pocit, že se muselo stát něco hrozného. Byl to zcela iracionální pocit, protože zpoždění o několik vteřin nebo dokonce minut mohlo

být způsobeno mnoha celkem bezvýznamnými příčinami. Marshall si však byl najednou jist, že došlo k nejhoršímu. „Ztratili jsme spojení, stíhačka zaměřovačům zmizela," ohlásil vtom náčelník a Marshall věděl, že už nejde jen o bratry Woolverovy a jednu z mnoha stíhaček...

Bluul poznal, že jeho akce měla jen částečný úspěch. Cizinci začali mít podezření. Nevěděl však, co všechno zjistili. Proto uvítal příležitost zmocnit se někoho z nich. Vyčkal, dokud se v malé lodi neobjevili cizinci, potom posunul časovou clonu a ustavil dvě nová „zrcadla" jedno pro obří loď, druhé pro malou. Tím jeho práce skončila. Stačilo už jen čekat, protože dobře věděl, že čas pracuje pro něho. Jeho nejlepšími spojenci byly zvědavost a přeceňování vlastních schopností...

Andohr měl dojem, že procitl z nějakého nekonečného snu. Dlouho seděl nehybně, byl zcela vyčerpán. Jeho duch však pracoval. Potřeboval se vyrovnat s množstvím obrazů, které se mu v tom snu zjevily. Vzpomínal si na obrovské rostlinné katedrály, jejichž stěny fluoreskovaly, na stíny, které se tam pohybovaly. Věděl však, že viděl i něco důležitějšího, ale právě to podstatné mu unikalo a marně se snažil vybavit si to. Nakonec se rozhodl, že to zatím vzdá. Však se mu ty vzpomínky jednou vybaví, snad mu duchové skály dají nějaké vodítko...

Duchové!

Andohr vyskočil, ale hned se zapotácel, ba stěží se udržel na nohou.

Proč se duchové skály neohlásili? Zvolil snad chybný vchod? Jaký hlas ho přiměl, aby sem vstoupil? Měl hledat jiný vchod? Andohr se chraplavě zasmál. Duchové jsou přece nehmotní, nemají hlas.

Opatrně začal bosou nohou prozkoumávat půdu před sebou. Cítil studenou skálu, nahmatal i cosi vlhkého a plesnivého, a

ještě něco, co vůbec nedokázal určit. Potom narazil na skalní stěnu.

Začal opatrně postupovat podél stěny v naději, že najde východ. Odněkud zvenčí k němu stále doléhalo hřmění divoké bouře. To ho trochu uklidnilo. Usoudil, že tedy nespál tak dlouho. Potom blesk na okamžik ozářil i vnitřek jeskyně. Světlo však pohaslo dřív než se stačil zorientovat. Musel postupovat dál v naprosté tmě.

Najednou ztratil rovnováhu a upadl. zápěstím mu projela prudká bolest, chtěl vykřiknout, ale noha mu podklouzla a on spadl do vody. V uších mu hučelo a topil se. Jen na okamžik se mu podařilo dostat nad hladinu a nadechnout se, něco ho však opět strhlo pod vodu. S vypětím všech sil se opět vynořil a zhluboka se nadechl. Byl nejvyšší čas.

Byl zachráněn, ale proud ho strhával, aniž věděl kam, neměl však dost sil, aby s ním bojoval. Měl dost co dělat, aby se udržel na hladině. O své kopí někde přišel, ale pochyboval, že by mu k něčemu bylo.

Potom se síla proudu zmenšila a po chvíli narazil na pevnou zem. Zvedl se a pokusil se zorientovat. Bylo tu podivné nazelenalé světlo, jehož zdroj nedokázal rozeznat. Andohra potěšilo už to, že nebyl v úplné tmě.

Měl by tu něco hledat? Ale co, blesklo mu hlavou. Vzápětí na ten nápad za' pomněl. Vystoupil z vody na břeh. Před ním byla pláž, která se mime zvedala. Pomalu vykročil a za sebou zanechával hluboké stopy. Byly to ale jediné stopy, široko daleko. Byl tu sám...

Náhle se zarazil, jako kdyby narazil na neviditelnou zeď. Jeho zrak padl na cosi bílého, co ještě nedokázal určit. Ani sám nevěděl, proč ho ten pohled tak vyděsil. Vlastně ani nechtěl vědět, co to je, avšak cosi z hloubi jeho podvědomí ho nutilo jít k tomu předmětu a podívat se zblízka. Šel.

Za chvíli již klečel vedle vybílené kostry. Jeho pohled klouzal po nohách k široké pánvi, klenutému hrudnímu koši, klíčním

kostem a pažím a zastavil se u kulaté lebky. Kosti však neprozrazovaly nic o příčině smrti. Andohr se podívil sám sobě, proč vlastně hledá nějaké stopy násilné smrti, vždyť neznámý mohl zemřít zcela přirozeně.

S povzdechem se zvedl a vrhl na kostru poslední pohled. Okamžitě se však opět nad ní naklonil a opatrně zvedl pravou paži mrtvého. Prsty svíraly kámen s ostrými hranami, který se v nazelenalém světle třpytil...

Když se opět narovnal, měl podivné vidění: mlha se valila obrovskou jeskyní, vznášela se nad pláží a nad vodou. Z beztvareho bílého oparu se začaly formovat obrysy huňatého netvora, který se klátivě vlekl sem a tam, jakýsi hadovitý tvor se trhavě obracel na zemi a shora se linulo slabé, fosforeskující, hnílobné světlo. Za okamžik vidění zmizelo.

Viděl jen bolavou pláž, olejovitou vodu a kostru. Andohr však tušil, že vidění mu zjevilo skutečnost, kterou chtěl poznat.

Pevněji sevřel kámen v dlani a vykročil do neznáma...

Baar Lun stiskl pevněji zbraň. Vedle něj se vrhlo k zemi několik Veslařů. Také oni měli plamenomety. Modulan se díval optikou zaměřovače. Na okamžik se na mušce objevila masitá, trochu nachýlená postava jednoho z Botu a zase zmizela. Z džungle stoupalo vlhko a vytvářelo matoucí clonu, která zakrývala i pošramocenou palebnou kopuli. Závan větru tu clonu náhle roztrhal.

Baar Lun dál čekal. Nechtěl zahájit útok, dokud Gucky nenaváže telepatické spojení s Velkým administrátorem, ale to se stále nedařilo. To bylo nebezpečné, protože Baar Lun cítil, že nečinnost podlamuje morálku kosmických inženýrů. Viděl to na své osmnáctičlenné úderné skupině, která měla dobýt palebnou kopuli. Nejdříve museli proniknout dovnitř, protože kdyby zaútočili zvenčí, neobešlo by se to bez vážných škod. Modulan se pousmál, když si uvědomil, že to bude jeho první boji. Měl by přenechat velení nějakému zkušenému

bojovníkovi z řad Veslařů, ti však od nich očekávali zázraky a on a Gucky je nemohli zklamat

Mlha opět zhoustla a vytvořila clonu mezi džunglí a kopulí.

Baar Lun se rozhodl jednat a dal povel k útoku.

Tři muži vyskočili, přeběhli ke zničené transformační stanici a zmizeli mezi pobořenými zdmi. Baar Lun zakřičel do mikrofону další rozkazy a sám se přesunul vpravo, kde na něj čekalo devět Veslařů. Současně muži z transformační stanice vytvořili hustou kouřovou clonu mezi džunglí a kopulí. Z houští na okraji džungle se ozval křik a hned na to šelest bojových rostlin, které se drápaly z džungle na kovovou plošinu. Vypadalo to však, že nevědí, kde je nepřítel.

Vzápětí to poznaly, protože muži z transformační stanice zaútočili plamenomety. Žhavé koule zanechávaly zčernalé průseky v zelené stěně džungle. Další dýmovnice zatím zahálily palebnou kopuli do hustého mraku, který stoupal a klesal, šířil se do stran a vytvářel fantastické tvary.

Baar Lun se v čele svých mužů začal plížit ke kopuli.

Vřískot Botu v džungli se stupňoval a vstříc palbě plamenometů z džungle vyšlehly první záblesky paprskometů. Kovové zdi pobořené transformační stanice se vzápětí rozžhavily.

„Zálohy, zahajte ochrannou palbu!“ Zařval do mikrofону Modulan Šest mužů, kteří zatím zůstali na původní pozici, zahájilo ničivou palbu proti Botům, kteří se pokoušeli o protiútok. Kupodivu to vneslo do řad nepřátel překvapivý zmatek. Teď nebo nikdy, pomyslel si Baar Lun a zavelel svým mužům ke zteči.

Přeběhli prostranství, dělící je od kopule, ukryté v hustém kouři. Baar Lun si už myslel, že nepřítel zaskočili, když z kopule vyšlehl plamen. Vystřelil v běhu a zároveň vykřikoval rozkazy: „Obejděte kopuli ze stran. Muži s výbušninami kupředu!“

Byl to nelítostný boj. Oslepující záře pronikala umělou mlhou.

Plameny šlehaly z obou stran, žár se stupňoval až se skoro nedalo dýchat.

Baar Lun jako první doběhl ke vchodu do kopule a vedle něj se z kouře vynořil jeden z mužů s trhavinou.

„Kde je druhý?“ vykřikl Baar Lun, ale už věděl, že je mrtvý. Zkroucené tělo našel o dva kroky dál, ze sevřených prstů mu vyrval nálož a skokem byl zpátky u vchodu. Vrhł ji do vchodu a uskočil. Málem upadl přes ležícího Veslaře, který střílel někam do mlhy a kouře. Než se ho stačil zeptat, kam střílí, rozeznal chrastění blížících se útočných rostlin a uviděl, jak rostliny hynou v plamenech. Kouř zhoustl sazemi.

„Pryč odsud!“ uslyšel náhle ve sluchátcích, otočil se a viděl vybíhat nějakého Veslaře z kopule. V příštím okamžiku ho pohltily plameny. Prostor nad a kolem Baar Luna náhle: proťaly trasy ničivých paprsků. Bylo vskutku na Čase prchat. Žádného živého Veslaře už také poblíž neviděl. Z dýmu se však vynořilo nejméně pět Botu. Palba ze strany zálohy je však zahнала a Baar Lun se mohl vrátit.

Z devítičlenné Baarovy skupiny zůstali naživu pouze dva, v transformační stanici padl jeden ze tří, i záloha ztratila dva muže...

O tři vteřiny později však vyletěla palebná kopule do povětří. Časovaná nálož splnila svůj úkol a decimovala postupující Boty. Baar Lunovi muži byli tou dobou už v bezpečí chodeb stanice a mohli se radovat z úspěchu, většinou za něj platili mnohem vyšší cenu. Baar Lun však jejich radost nesdílel, protože už věděl, že Guckymu se opět nepodařilo navázat spojení ani s Rhodanem, ani s CRESTEM III...

4.

Nedokázal se už bránit, dokonce ani křičet. Stovky kontaktních řas se zavrtávaly do jeho těla, podlamovaly jeho fyzickou odolnost a postupně podrobovaly jeho duch planetární inteligenci. Atlan jakoby snil v bdělém stavu. Jen občas zasténal, ale necítil ani potřebu zjistit, kde je, nebo kdo je vedle

něj. Lhostejně vnímal, že Botové ukládají zajatce na obrovské listy a že tyto Čtvercovité bytosti, stejně vysoké i široké přicházejí také k němu a nakládají s ním stejně.

Právě když ho překulili na list, postřehl, že nalevo leží jeho přítel Rhodan. To jméno v něm cosi probudilo, ale vliv řas okamžitě utlumil jeho vědomí. Viděl, že se Rhodan pokouší bránit, slyšel, že křičí, ale šlo to mimo něj, jako ve snách.

Slyšel Boty cosi mňoukavě volat, viděl vystřelující rostliny svazovat Rhodana a věděl, že při tom dostává elektrické šoky, Jakým se neubránil ani Icho Tolot.

Icho Tolot? Arkonidan začal bezděky pátrat po tom, odkud se v jeho mysli vzalo to jméno, o koho vlastně jde. Zavřel oči.

Někam ho nesli a pohyb ho ještě víc uspával Sotva vnímal, že procházejí nějakou chodbou, stoupají po schodech. Nebyly to vlastně schody, to rostliny je zvedaly z jednoho stupně na druhý, něco jako živé pohyblivé schody. Atlana to nezajímalo.

Dostali se nahoru a Botové ho nesli chodbou tvořenou rostlinami. Také stěny jeskyně, do které vstoupili, byly tvořeny rostlinami, kopule byla potažená jakousi plísní, která vyzařovala matné namodralé světlo.

Botové ho položili i s listem na zem. Jeho oči zíraly přímo do toho světla a náhle si uvědomil, že ho prostupuje pocit dosud nepoznaného štěstí. Za chvíli už vnímal jen to světlo, vše ostatní jakoby zmizelo. A do jeho duše promluvil jakýsi hlas: „Jsi Atlan.“

„Ano, jsem Atlan, admirál," začal odpovídat, ale byl přerušen.

„Ne, nejsi admirálem, to vše je ne* podstatné a pominulo. Nyní jsi součástí Velkého Života!"

„Ano."

„A musíš být vděčen Velkému Životu, že tě přijal."

„Ano... ale... Perry Rhodan... co Perry?" .

„Opanoval ho duch zla. Možná ho budeme muset usmrtit, protože nikdo se nesmí postavit Velkému Životu. Jen Velký Život je tvým přítelem. Od této chvíle patříš ke mně a až se

probudíš zúčastníme se spolu slavnosti přijetí vzpírajících se..." Atlan by rád něco řekl, položil otázky, které se mu draly na jazyk, ale hlas vyprchal do ztracena a chvíli poté vyhaslo i jeho vědomí.

V nazelenalém šeru najednou jasné zazářil světlý bod. Andohr zůstal stát jako přimražen. Nevěděl jak, ale věděl, že to světlo je mu nepřátelské. Kdyby se dostal do jeho vlivu, byl by ztracen. Přesto se rozhodl čelit mu a odvážně vykročil.

Původně měl dojem, že se světlo volně vznáší. Jak však pomalu stoupal, poznal, že dopadá z nějaké brány na úpatí skalní stěny, která se zvedala do nedohledné výše. Andohrovi se zrychlil dech a čím blíž byl k tomu světlu, tím hůř se cítil. Přesto došel na krok k bráně, z níž světlo vycházelo.

Světlo ho oslňovalo a přes veškerou snahu nemohl rozeznat, co je uvnitř. Odhodlaně udělal poslední krok a okamžitě couvl.

Zděšený výkřik se vydral z jeho úst. Così neviditelného mu zasadilo tvrdou ránu

Andohr se nejistě prohmatál, ale zjistil, že žádné zranění neutrpěl, ačkoliv úder byl silný a bolestivý. Nevzdal se, ale rozhodl se postupovat jinak. Ustoupil ještě o několik kroků, rozběhl se a skočil.

Nepomohlo to. Další rána ho odhodila zpět s takovou silou, že se nedokázal udržet na nohou. Jen pomalu se vysoukal do kleku a potřásl hlavou, aby se probral. Srdce mu divoce tlouklo a krev pulzovala ve spáncích. V ústech měl podivnou pachut' a ve svalech cítil škubavou bolest. Uvědomil si, že další pokus už nepřežije. Ale světlo ho přitahovalo nějakou démonickou silou.

Ztěžka se zvedl a při tom jeho zrak padl na jiskrný kámen na zemi u jeho nohou. Zřejmě mu vypadl z ruky při pádu. Rychle ho zvedl, ale okamžitě si vzpomněl na kostru, která ho svírala ve svých pařátech. Najednou měl pocit, že kámen ho pálí do dlaně. Není to snad d'áblův nástroj? napadlo ho. Vykřikl a vši

silou vrhl kámen do otevřené brány.

Uvnitř se rozpoutalo peklo. Blesky křižovaly obrovskou jeskyni a ohlušující dunění ho tlačilo k zemi jako těžký náklad. Klesl na kolena a rukama se vzepřel o chvějící se zem. Nemohl dýchat.

Potom světlo zhaslo, dunění ustalo, už žádné blesky nevyšlehovaly do šera. Brána však zůstala, i když ji v přítmi stěží rozeznal.

Andohr se zvedl a vstoupil. Nic mu už nebránilo. Už necítil ani bolest, která ho ještě před chvílí sužovala, ani strach. Klidně zvedl jiskřící kámen, který ležel kousek od vchodu, a opět ho sevřel v dlani. Nyní už věděl docela jistě, že tento kámen není d'ábovým nástrojem, přinášejícím smrt. Jen ti, kteří ho nejsou hodni, zahynou, pokud se ho snaží využít. Těm, kdož jsou ho hodní, naopak dává velkou moc.

Nyní již klidně krácel Andohr do tmy, ze které občas vystupovaly podivné strašidelné bytosti. Stačilo však zvednout kámen do výše a duchové mizeli. Potom se objevily rudé plaménky, které mířily přímo k němu. Opět zvedl svůj kámen, ale nezmizely, roztančily se před ním. Stoupaly a klesaly, blížily se a opět couvaly, jakoby ho lákaly za sebou.

Andohr přidal do kroku. Zaváhal až v místě, kde podzemní hala končila a před ním se otevíraly dvě cesty. Širší chodba vedla zřejmě na povrch, protože v dálce zahlédl sluneční světlo.

Lákala ho a už vykročil, ale plaménky ho vedly do úzké, napůl zavalené Štoly na jejímž konci blikalo slabé strašidelné světlo. Nenechal se tím zviklat, ale plaménky ho předešly a on měl náhle dojem, že za nimi vidí dvě oči, které se na něj prosebně upírají.

Něco v hloubi jeho podvědomí se vzepřelo jeho rozhodnutí. Váhal už jen několik vteřin a potom se vydal cestou, která zřejmě vedla do podsvětí.

Planetární inteligence utrpěla první nezdár, ale ještě zdaleka

nebyla poražena...

Baar Lun odhodil přilbu a vyhrkl:

„Teprve teď chápu, jak tvrdý život tu Veslaři museli vést. Ale dokázali jsme to. Palebná kopule je zničená.”

„Ta tvoje kopule mi může být ukradená, bledá tváři,”
odpověděl nevrle Gucky

„Nechápu.” zareagoval překvapeně Modulán a posadil se.

i „Promiň, příteli, ale opravdu na tu kopuli nemám ani pomyšlení,” řekl Gucky a radostně se zasmál. „Našel jsem Rhodana!”

Modulán vyskočil. „Opravdu? Jestli je to zase jen jeden z tvých žertíků, tak tě roztrhnu, přísahám.”

„Na žerty není čas, bohužel,” pokračoval myšob. „Vím, kde je šéf. Je spolu s ostatními hluboko pod plošinou v nějaké podzemní síni se stěnami a kopulí z rostlin. Jsou drženi jako zajatci, ale to ještě není to nejhorší. Šéf je prakticky jediný, kdo dosud nepodlehł duševnímu ovlivnění, vymývání mozků. Mám strach. Že pokud nebudeme jednat rychle, přijdeme pozdě.”

„Říkáš pod plošinou?” zamyšleně se přeptal Baar Lun. „Plošina leží na kilometr silném rostlinném polštáři, Gucky. Ty jsi s námi nebyl, jinak bys věděl, jak obtížné je tím rostlinstvem postoupit byť o metr. A teď se jedná o stovky .metrů!

Potřebovali bychom všechny bojovníky z plošiny, abychom se k Rhodanovi probojovali...”

„Žádné bojovníky nepotřebujeme,” namítl Gucky. „Prostě tě vezmu za ruku a šup! Jsme v té síni. Zjevíme se tam jako duchové.”

„Nádhera!” zamumlal Modulán, ale tváří! se tak, že bylo jasné, že se mu “ myšobův nápad vůbec nezamlouvá. O možnosti teleportace uvažoval, chápal však, že dostat se zpátky zdaleka nebude tak snadné jako dostat se tam. Především ani Gucky nemohl najednou teleportovat na plošinu třináct zajatců.

Teleportace vyžadovala od Guckyho velkou koncentraci a bylo

pochybné, zda se vůbec bude moci koncentrovat, když na ně zaútočí Botové a bojové rostliny. Na druhé straně věděl, že nemůže odmítnout myšobův návrh, pokud nenavrhne něco lepšího. A on o ničem lepším nevěděl.

„Dobrá, vezmeme si od Veslařů dva piamenomety a jdeme na to,“ řekl Baar Lun po delším mlčení.

Zbraně dostali bez problémů. Byly to speciálně konstruované zbraně pro boj v uzavřených prostorách, protože použití běžných plamenometů by v místnosti vyvinulo takový žár, který by zničil i střelce. Nicméně jejich účinnost byla skoro stejná. Gucky a Baar Lun si zavěsili piamenomety na krk. Ti dva tvořili podivný pár: vysoký, hubený Modulan s bledou, téměř bílou pletí a malý, podsaditý Cucky, porostlý hnědou, trochu našedlou srstí. Kdo by je však považoval za komickou dvojici, hluboce by se mýlil. V boji s brutálním nepřítelem dovedli být nelítostní.

„Připraven?“ zeptal se Gucky svým jasným, vysokým hláskem. Baar Lun se spokojil mlčenlivým přikývnutím. V příštím okamžiku oba zmizeli.

Prakticky ve stejném okamžiku se zhmotnili v rostlinné síni skoro tisíc metrů pod nejnižše položeným bodem plošiny. Jejich piamenomety okamžitě začaly šířit zkázu a smrt: myšob a Modulan začali čistit podlahu síně od bojových rostlin. Celou síň naplnil štiplavý kouř.

Baar Lun pokynul Guckymu, že zbytek vyčistí sám a myšob se teleportoval k místu, odkud vycházely Rhodanovy mozkové impulsy.

Pohled na Velkého administrátora malého chlupáče vyděsil. Rhodanovo nahé tělo bylo obaleno hadovitými rostlinami, jen obličej zůstával volný. Perryho rty byly modré, tváře rudé. Pohled však zůstával jasný a pevný.

Gucky cítil, jak se ho zmocňuje nezvladatelný vztek. Svou telekinetickou silou serval zmítající se rostliny z Rhodanova těla, odhodil je a v příští vteřině zničil svým plamenometem.

Chtěl Rhodana odtáhnout z nebezpečného prostředku síně, ale vtom uslyšel Baar Lunu v křik.

Myšob se otočil a viděl, že ve stěnách rostlinné síně se otevřely četné průchody a jimi se dovnitř hrnou Botové, kteří okamžitě zahájili palbu.

Gucky se teleportoval zpět k Baar Lunovi, přitiskl se k němu záda na záda a začal střílet. Gucky využíval svých telekinetických schopností, Baar Lun aktivoval veškeré své paraschopnosti a absorboval energii vražedných paprsků. Část rostlinné zdi se s rachotem zřítila Jiskry a hořící úponky jako ohnivá sprcha dopadaly také na oba bojovníky. Z kouře a plamenů vystřelovaly bílé, zářivé smrtící paprsky. Byl to apokalyptický obraz.

„Už dál nemohu!“ zaječel zoufale Gucky.

Baar Lun sežehl tři útočící Boty, ale vzápětí se skroutil bolestí, když byl zasažen plamenem do ramene. „Jestli se vzdáme, je po nás, Gucky. Musíme se na chvíli odpoutat, pak uvidíme,“ zakřičel.

Gucky se hystericky zasmál a Baar Lun věděl proč. Pokus odpoutat se od tisícinásobné přesily vypadal vskutku beznadějně. Musel by se stát zázrak ...

John Marshall se posadil do volného křesla vedle plukovníka. Byl udýchaný a nedokázal promluvit, jen kývl směrem k obrazovce. Cart Rudo přikývl. „Ted’ už vím, co jste měl na mysli, pane. Ty náhlé proměny viditelného prostoru jasně dokazují, že kdosi neznámý nás vodí za nos. Vidíme a mé. říme něco, co neexistuje,“ prohlásil nasupeně.

Telepat se unaveně zasmál. „Máte pravdu, ale ne úplně, Carte. Myslím, a nechal jsem si to ověřit pozitronikou, že vidíme něco, co reálně existuje, nikoliv však v prostoru, kde se nacházíme. Někdo nám ten obraz možná stovky světelných let vzdáleného světa promítá do přístrojů.“

„Ani to však nevysvětluje vše, pane.“

„Určitě ne!“ připustil telepat a jeho hlas ztvrdl. „Například to nevysvětluje jak a proč zmizeli bratři Woolverové. To naše teorie nevysvětluje. Jak dokázali nechat zmizet materiální objekt? Musíme na to přijít, Carte. Něco podobného jsme již zažili. Vzpomeňte si na to, jak to bylo, když jsme se dostali do údajně prázdného prostoru, ale při návratu za několik minut CREST III¹ byla na stejném místě málem zničena, protože jsme velkou rychlostí narazili do hmoty. Před několika minutami jsme však tudy beze všeho proletěli. Znamená to, že kdosi hmotu na čas odstranil, ale nepředpokládal, že se vrátíme a tak Já tam opět vložil.“

„To mi připadá jako hloupá dětská hra,“ poznamenal vztekle plukovník. „Dítě nabere plnou hrst písku a pak ho hodí zpátky, myslíte to tak?“

„Tohle není hra, Carte,“ napomenul ho dočasný velitel expedice. „Mu símě vážně uvažovat, jak to ti neznámí provádějí. Nikdo nemůže nabrat do hrsti hmotu tmavého mraku a zase ji odhodit zpět. Musí to fungovat jinak. A nejde pouze o tmavý mrak, ale o celou galaxii, o Andromedu.“

„O celou Andromedu?“ vykřikl plukovník, smrtelně zbledl a trhnutím si uvolnil límec u kombinézy. „Děsíte mě, pane. Nikdo přece nemůže odsunout někam celou galaxii a potom ji vrátit na místo. Počkat... proč by to vlastně dělal? On přece potřebuje působit jen na ohraničený sektor prostoru kolem CRESTU IIL...“

Marshall se sarkasticky usmál a přistrčil kapitánovi CRESTU III fotografii na níž byla zachycena část CRESTU III na pozadí úplně prázdného prostoru. „Tahle fotografie byla pořízena ve vzdálenosti tří světelných let odsud a přece tu není vidět ani hvězdička, ačkoliv by tam musely být i kdyby byla galaxie vzdálena sto tisíc světelných let od CRESTU III. Co vy na to, Carte? Považujete snad prostor o poloměru sto tisíc světelných let za úzce vymezený sektor?“

Rudo jen polkl naprázdno, nebylo co říci. Marshall si zatím zapálil cigaretu a vyfoukl kouř směrem k obrazovce, na které místo modrobílého obra zaujaly čtyři trpasličí hvězdy.

„Opravdu už ničemu nerozumím, pane," přerušil ticho plukovník. „Pokud neznámí nehýbou hmotou v prostoru, co tedy dělají?"

„Čas!" Telepat pronesl jediné slovo, ale tentokrát plukovník pochopil okamžitě. Bratří Woolverové i se svou stíhačkou byli posunuti do jiné Časové roviny! To dávalo smysl a vysvětlovalo, proč s nimi nešlo navázat spojení.

„Pouze nechápu, proč ti neznámí si s námi dávají takovou práci," poznamenal zamyšlené Cart Rudo.

„Právě to mi vrtá hlavou," ochotně souhlasil telepat. „Napadlo mě jediné vysvětlení: někdo nám chce zabránit, abychom přišli na pomoc šéfovi. Znamená to, že je ve velkém nebezpečí, na druhou stranu lze z toho vyvodit, že je dosud naživu" a není poražen. To by ty manévry byly zbytečné."

„Musíme mu pomoci, to je jasné, ale jak?"

„Jedině tak, že nepříteli přelstíme, Carte. Za pět minut se uchýlíme do meziprostoru a vrátíme se do bodu, kde jsme byli těsně před promítnutím obra na naše přístroje."

„A tím se vrátíme i do příslušné časové roviny, pane?"

„Jednou se nám to podařilo. Zřejmě pro protivníka není snadné udržovat nás v jiném časovém poli, to je naše šance."

Zázrak, na nějž už nevěřili, se ale stal. Baar Lun náhodou zasáhl kondenzátor, který napájel paprskomety Botu. Ohnivá koule vyrostla přímo v řadách útočících netvorů a tlaková vlna odhodila Modulana a myšoba na druhou stranu síně, mezi zajatce. Když oslepující záře pohasla a kouř se trochu rozptýlil, viděli, že exploze zničila dobrou polovinu síně a většina Botu byla pohrbena pod doutnajícími zbytky rostlinného chrámu. To byla chvíle, na kterou Gucky doposud marně Čekal!

„Jdu pro posily!" zapištel myšob a Baar Lun si uvědomil, že se

musí postarat o zajatce, kteří leželi v bezprostřední blízkosti ohnivého pekla. Rychle se zvedl a spěchal k nim. Další netvoři se už ale prodírali troskami. Baar Lun střílel v běhu, dva paprsky ho však zasáhly. Z větší části je stačil přetvořit na atomární vodík, ale i zbytek energie mu stačil ožehnout ruce i tvář.

Vteřinu se bezmocně potácel, protože byl oslepen. !

Kupodivu toho Botové nevyužili. Když se mu vrátil zrak, okamžitě pochopil, co jim v tom zabránilo. Cucky se vrátil s Ollokem a ještě jedním Veslařem a všichni tři zahájili ničivou palbu na zaskočené Boty.

Baar Lun se k nim připojil. Botové se ještě nevzpamatovali z ničivé exploze a překvapivého útoku mužů, kteří se před nimi nečekaně zhmotnili a už telekinetické schopnosti Guckyho vnášely další zmátek do jejich řad. Botové v první linii začali bezhlavě prchat, ale nastupující oddíly je považovaly za nepřítel a zahájily palbu. Zmatení prchající ji opětovali. Oba Veslaři prchající „podporovali“.

Gucky a Baar se mohli věnovat zajatcům. Rhodan se už zvedl do kleku a snažil se vstát. Modulán mu pomohl. Pokusil se také vytrhat z jeho těla kontaktní řasy, ale nedařilo se mu to. Držely, jako by vrostly do Rhodanova těla.

„Slyšíte mě, pane?“ zeptal se Baar Lun a Rhodan jen chabě přikývl. Jeho rty se pohnuly, ale žádný zvuk nevyšel z pootevřených úst a Modulán tedy pokračoval. „Musíme se probíjet nahoru, na plošinu.“

Rhodan znovu přikývl a hned na to očima ukázal na ostatní zajatce. Modulán pochopil a přesel k nim. Vesměs byli v ještě horším stavu než Rhodan. Pouze Icho Tolot, kterého Gucky už stačil vysvobodit ze sevření bojových rostlin, se rychle vzpamatoval. Změnil strukturu svého těla, až dosáhla pevnosti terkonitové oceli a pomocí Baarova plamenometu se zbavil řas. Jemu žár nemohl ublížit, kdežto řasy shořely.

„Děkuji,“ zaduněl Tolotův hlas do bitevní vřavy. „Podruhé mě

tyhle bestie už nepřelstí! Vaši zbraň si s dovolením ponechám a trochu píchnu oběma Veslařům."

Modulan s tím souhlasil a Halut'an se vrhl do boje. Baar Lun se věnoval ostatním zajatcům, dokud ho nezavolal Gucky. Ten zatím zbavil Atlana rostlinných pout a mluvil na něho, ale Arkonidan stále tupě zíral před sebe nehybným, vyhaslým pohledem a nereagoval.

„Je úplně mimo," oznámil Gucky. „Myslím, že vůbec neví, kdo jsme. Jeho myšlenky se stále upírají k něčemu, čemu říká Velký Život. Zdá se, že od něj očekává něco zcela určitého."

„Pseudosymbiosu s planetami inteligencí, kontaktní řasy jsou předstupněm k jejímu uskutečnění," usoudil Baar Lun. „Přišli jsme v poslední chvíli."

„A je také nejvyšší Čas se odsud ztratit," dodal myšob. „Na plošině už najdeme způsob, jak ty řasy odstranit."

„Ale třináct lidí, z nichž dvanáct ti nijak nebude moci pomáhat?" nadhodil

pochybovačně Modulan, ale Gucky ho nenechal domluvit.

„Počkej, skočím pro posily," zamumlal a zmizel. Za okamžik se vrátil se dvěma dalšími Veslaři. Byl nejvyšší Čas, protože se Botové vzpamatovali a přeskupili k novému útoku. Dalo se předpokládat, že jejich dosavadní akce byly pouhým Škádlením proti tomu, co mělo přijít.

Gucky to pochopil a okamžitě se opět teleportoval. Během pouhých deseti minut se mu podařilo dopravit na bojiště dalších čtyřicet bojovníků. Teplota v podzemní síni zatím pronikavě stoupala a Botové ztráceli přehled. Netvorům slzely oči a oni špatně mířili. Byla to nezanedbatelná výhoda v boji s obrovskou přesilou. Gucky se však přenesl na plošinu ještě jednou a vrátil se s nějakým vejcovitým kovovým předmětem v ruce.

„Všichni opusťte tuto síň," zavelel jako vrchní velitel. „Tolot bude kryt ústup."

Veslaři přiskočili na pomoc zajatcům a napůl je vedli, napůl

nesli Pouze Rhodan klopýtal sám a rozhodným gestem odmítl Baar Lunovu pomoc. Opět se pokusil něco říci, ale bezvýsledně.

„Snad jsi nepřitáhl atomovou bombu?“ podezíravě se zeptal Baar.

„Jasně!“ prohlásil Gucky a zašklebil se. „Jenže zvláštní. Exploduje postupně, trvá jí to dvě hodiny, a vytváří kolem sebe stabilní teplotu deset tisíc stupňů, ale jen v okruhu sta metru. Je to nejlepší zátaras proti našim pronásledovatelům, to mi věř, škoda jen, že Veslaři měli jen jednu.“

Potom myšob nastavil mikrofon na nejvyšší hlasitost a zaječel: „Kupředu!

Ať jste během deseti minut aspoň o dvě stě metrů dál!“ Říci to bylo mnohem snazší než udělat. Planetární inteligence se nevzdávala. Všichni uprchlíci, s tuctem nahých a nic nechápajících zajatců, se shlukli u vchodu do úzkého tunelu, který zůstával jediným východem ze síně. Proti nim se však hrnuly stovky bojových rostlin, jiné na ně padaly ze stropu. Nebýt Guckyho telekinetických schopností byl by zde pokus o osvobození zajatců ztroskotal. Gucky však dokázal odhodit rostliny do volné části tunelu, kde je zničily plamenomety Veslařů.

Konečně všichni dosáhli „pohyblivých schodů“. Rostliny zastavily jejich pohyb, nebyly však schopny celou konstrukci zničit. Za léta, kdy ji používali Botové k útokům na plošinu zdola, se rostliny zřejmě propletly navzájem tak dokonale, že nebyly schopny se uvolnit.

Když už uprchlíci začali vystupovat, zazářilo dole neuvěřitelně jasné světlo a žár dosáhl až k nim, ačkoliv byli vzdáleni od epicentra již stovky metrů. V tom jasu osamoceně ustupoval Icho Tolot.

„A nejhorší máme za sebou,“ vítězoslavně zařval Halut'an.

„Doufejme,“ zamumlal tiše Baar Lun.

CREST III zmizela v meziprostoru, který dostal své jméno od toho, že se nacházel mezi čtyř a pětirozměrným kontinuem. Po pětadvaceti vteřinách se vrátil do normálního prostoru. A okamžitě zavyly poplachové sirény.

Plukovník Rudo využil veškeré možnosti, aby loď zbrzdil, přesto se však zdálo, že se nezadržitelně řítí na planetu, která se před nimi objevila zcela nečekaně. Ochranný štít CRESTU byl v plamenech, okolní atmosféra přímo vřela. HD-štít opět prokázal své kvality, zabránit srážce obrovské lodi s planetou však nemohl.

Marshall horečně přemýšlel, jaké chyby se dopustil, když nařídil tento ^manévr, když ho z myšlenek vytrhlo hlášení náčelníka zaměřovači služby. „Planeta před námi je identická s planetou Smaragd I, pane.“

„Děkuji,“ řekl Marshall a najednou mu bylo všechno jasné. Neomlouvalo ho to, a přece se mu ulevilo. Pochopil, že už při prvním letu meziprostorem, když se pokoušeli o návrat do Smaragdové soustavy, svého cíle ve skutečnosti dosáhli. Neznámí jim však promítli do přístrojů CRESTU III obraz jiného s, světa s hvězdným obrem ve středu a zároveň zakryli reálný prostor časovým polem!

Když CREST III opět zmizela v lineárním prostoru, neznámí prostě deaktivovali časové pole.

CREST III se otřásla prudkým nárazem, když ochranný štít přišel do styku s povrchem planety. Loď nyní skoro klouzala po povrchu. Marshall hleděl vytřeštěnýma očima na panoramatickou obrazovku. Venku zuřila strašná energetická bouře způsobená invazí kosmického obra do atmosféry a kontaktem s povrchem. Konečně se loď zastavila a dosedla.

„Tohle tylo nejšílenější přistání v mém životě, pane,“ prohlásil Cart Rudo a utíral si obličej zalitý potem.

„Doufám, že v tom nenaleznete zalíbení,“ poznamenal telepat.

„To určitě ne,“ odpověděl smrtelně vážně plukovník. „Zajímalo by mě, kde se tu ten Smaragd I najednou vzal...“

Marshall mu vyložil svou teorii a dodal: „Nechtě, prosím, důkladně prohlédnout loď. Rád bych se co nejrychleji přesunul k Bengálu.”

Plukovník však neodpověděl. Minuty plynuly. Marshall věděl, že Rudo, když řeší závažné problémy, někdy odsouvá běžnou činnost a zcela se do svých myšlenek zabere. Nyní to však již trvalo příliš dlouho. Uvažoval již o tom, že by telepaticky pronikl do obsahu plukovníkova vědomí, ale bránil mu v tom etický kodex mutantů. Ctili soukromí a čtení cizích myšlenek bylo dovoleno jen v nevyhnutelných případech.

Konečně sebou Rudo trhl, jako by se probudil, a chvějícím se hlasem pronesl: „Navrhuji zničit Smaragd I, pane! Tato planeta je úkrytem těch zhoubných sil, které nás vlákaly do pasti falešného světa.”

Marshall nedal najevo své překvapení a nezvykle mírně namítl: „Pozemšťané nikdy neničí žádné světy, dokud k tomu nejsou přinuceni. Zatím jsme tu nebyli napadeni a taková nutnost tedy nevznikla. Berte to v úvahu, Carte. A nyní mi, prosím, vysvětlíte, jak jste došel ke svým závěrům.”

„Sám jste mi vysvětlil, že jsme se hned při prvním letu do Smaragdové soustavy dostali na určené místo, ale byli jsme oklamáni kombinací projekce jiného světa a ukrytí reality do časového pole,” začal vysvětlovat plukovník. „Předpokládal i jsme, že nám to mělo zabránit najít Bengál. Došel jsem však k názoru, že především šlo o ukrytí Smaragdu I. Proto byla projekce hvězdného obra situována do reálné polohy Smaragdu I. Oprávněně předpokládali, že se neodvážíme letět do jádra hvězdného obra. Z toho usuzuji, že Smaragd I považovali za důležitější než dvě zbývající planety soustavy. Vysvětlení je nasnadě. Je to místo, odkud námi mohli manipulovat, odkud mohli ustavit klamné projekce i časové pole.”

Rudo se odmlčel a tázavě se zadíval na Marshalla.

„Pokud máte pravdu, Carte, a já jsem přesvědčen, že máte

pravdu, váš objev nám umožní předejít katastrofě. Díky, Carte!"

„Dosud jste přišel na všechno vy, pane," namítl skromně Rudo. „Tak není třeba dělat bůhvíco z toho, že také mě něco konečně napadlo. Rád bych ale věděl, zda tyto argumenty nezměnily váš názor na zničení planety?"

„Ani v nejmenším, plukovníku!" ostře prohlásil Marshall. „Než podnikneme nějaké kroky proti neznámým, musíme jim předložit ultimátum. Abychom to mohli udělat, musíme je nejdříve objevit. Proto nařizuji, abyste se vznesl do výše dvou kilometrů nad povrch a začal s ORESTEM III kroužit kolem Smaragdu I. Všechny obranné systémy budou v plné pohotovosti. Během obletů budeme vysílat text ultimáta na všech frekvencích."

O dvě minuty později byly spuštěny motory a zároveň byly zapojeny antigravitační projektory. Lod' se chvěla, ale nehnula se z místa.

„Lod' není schopna startu, pane," ohlásil plukovník Rudo. „Enormně silné umělé gravitační pole nás váže k povrchu." „Změřte sílu gravitačního pole a pokuste se zjistit jeho původ," rozkázal Marshall. Tenhle protivník na naše ultimátum nepřistoupí, pomyslel si zároveň.

Baar Lun transformoval energetický výboj zcela automaticky a okamžitě stiskl spoušť svého plamenometu. Dva netvoři zmizeli v plamenech a do džungle byla vypálena široká cesta. Zajatci byli sraženi svými průvodci hned při prvním výstřelu. Někomu to snad připadalo brutální, ale byla to jediná možnost, jak je zachránit. Sami nedokázali reagovat dost rychle. Protože Botové pokud možno nestříleli na rostliny a zajatci padli na podlahu rostlinné konstrukce, byli v poměrném bezpečí. Baar Lun se pootočil, aby likvidoval dalšího útočníka, ale rána pěstí ho srazila k zemi. Na okamžik spatřil úšklebek nějakého Boty, který se nad ním nakláněl, aby ho dorazil. Jeho obličej se

však proměnil v nehybnou, zrudnou masku, když Baar Lun energetickým výbojem ochromil jeho nervový systém. Neovládané tělo se zapotácelo a upadlo. Modulan se stále ještě trochu omámeně zvedl, ale spatřil, že jeho zásahu už není zapotřebí. Veslaři ho už předběhli a prokřesili si cestu. Stav zajatců se však nezlepšil. Kombinované výživné a povzbuzující injekce, které jim vpíchl lékař Veslařů, šli k duhu jen řasám. Normální stravu a dokonce i vodu zajatci odmítali. Baar Lun se opět postavil do čela kolony a všichni pokračovali v cestě. Gucky se neustále teleportoval mezi plošinou a pomalu postupující kolonou a doplňoval ji čerstvými bojovníky. Pokus teleportovat zajatce v opačném směru však ztroskotal. 5D vliv kontaktních řas byl tak silný, že při prvním pokusu Gucky na několik minut ztratil vědomí. Myšob velmi těžce nesl tento neúspěch, i když nikdo nepochyboval, že celá operace mohla být provedena jen díky němu.

Schody náhle skončily a Baar Lun se ocitl v další rostlinné síni. Zvednutím ruky zastavil kolonu, která postupovala za ním. Modinan si pozorně prohlížel halu. Měla kruhový půdorys o průměru asi dvou set metrů a byla na třicet metrů vysoká.

„Na co čekáš, Baare?“ zeptal se Gucky, který se náhle zjevil. „Být na místě Botu, uchystal bych tady nějakou rafinovanou léčku,“ odpověděl Modulan. „Času měli dost. Už několik hodin vědí kudy budeme postupovat, protože jiná cesta není.“

Guckymu se náhle vrátila dobrá nálada, kterou ztratil po svém nezdaru s transportem osvobozených zajatců. „Nezapomněl jsi náhodou, že jsem také telepat? I když zatím nejsem schopen dešifrovat obsah myšlení Botu, jejich přítomnost poznám bezpečně. Myslíš si snad, že bych vás nechal padnout do léčky? Na mě je spolehnoutí,“ začal se vychloubat jako obvykle.

„Jestliže tu Botové nejsou, pak mi to připadá ještě podezřelější,“ odsekl Baar Lun.

„Co si myslíš? Že jsem tak hloupý?“ rozčílil se myšob.

„Botové nejsou tady, ani nikde poblíž; až asi kilometr odtud

postupuje asi sto Botu směrem k vám."

„To je hezké, ale proč se neopevnili tady, času měli dost," trval na svém Baar Lun.

„Proč, proč?" poškleboval se Gucky. „Hlavně, že máme výhodu a můžeme se tady opevnit my. Tady je potřeme snáz než v úzké chodbě nebo na schodech."

„Nevěřím výhodám, které mi poskytuje nepřítel," namítl Modulan, přesto však rozkázal zaujmout pozice v hale. Osvobození zajatci byli umístěni vzadu, bojovníci se rozestavěli po obou stranách podél stěn, Tolot zaujal místo u vchodu, kterým měl být veden předpokládaný útok, Baar Lun soustředil kolem sebe několik mužů, kteří měli zasáhnout na nejohroženějším místě.

„A je to! Teď to může začít," zajásal Gucky, který se opět cítil vrchním velitelem. A skutečně to začalo, ale úplně jinak než předpokládal.

Nejdříve měli všichni dojem, že Se vznesli, ale brzy poznali, že opak je pravdou. Podlaha haly se propadala do hlubiny!

„K zemi!" zaduněl Tolotův hlas do všeobecné vřavy a Baar Lun ho poslechl. Veslaři ječeli, větve praskaly, cosi se trhlo a hroutilo, změť zvuků nešlo rozeznat a roztřídit. Potom něco padlo na Baar Luna a vyrazilo mu dech. V příštím okamžiku ho obestřela tma...

„Intenzita gravitačního pole je proměnlivá, pane," ohlásil Rudo. „Stále však překračuje náš potenciál v průměru o deset procent." Tato odpověď Marshalla nepřekvapila. „Kde leží zdroj toho pole?"

„Přístroje ho zaměřily na opačné straně planety," oznámil Rudo. „Je to neuvěřitelné, ale testy to potvrzují. Přístroje by měly být v pořádku."

„Můj ty Bože," zasténal telepat. „Jakou energií disponují ti neznámí, když dokáží vytvořit takové pole kolem celé

obrovské planety!"

„Zároveň nám to znemožňuje zničit jejich energetický zdroj," s jistou škodolibostí připomněl plukovník.

„Ještě stále máme nějaké trumfy v ruce, Carte," oponoval nevyslovené výtce Marshall. „Vyšlete Moskyta se třemi dvacetigigatunovými bombami na cíl. Stíhačka musí být vystřelena z katapultového hangáru a letět maximální rychlostí. Po vypuštění bomb na energetický zdroj se vznese do výše deseti tisíc kilometrů a informuje nás telekomem."

„Pokusíme se o to, pane," řekl pochybovačně kapitán CRESTU III.

O minutu později Marshall i Rudo uviděli na obrazovce cosi zářivého, co obrovskou rychlostí vystřelilo do tmavé oblohy. Vzápětí se však směr letu změnil či spíše zlomil a zářivý bod se řítit takřka kolmo k zemi. Epsalan zasténal. Ale pilot neztratil hlavu. Zapojil veškeré antigravitační prostředky, těsně nad zemí je vypnul, ale změnil směr letu. Vzápětí zaznamenali na obrazovce energetický záblesk, který byl však okamžitě pohlcen obrovským mrakem zvířeného prachu. Stroj dopadl na povrch.

V příští vteřině však zavrčel telekom a klidný hlas oznámil:

„Nadporučík Macíshott kapitánovi. Vypadá to, že se nám to tak docela nepovedlo."

„Jste oba v pořádku?" chtěl vědět plukovník.

„Ano, pane. Jen mašina bude potřebovat generálku," zněla odpověď.

Rudo se zasmál, byla to úleva.

„Vraťte se po svých, o stroj se postaráme později," rozkázal, vypnul telekom a otočil se k Marshallovi. „Tím trumfem jsme si nepomohli, pane. Vypadá to, že jsme v koncích."

„Skutečně to tak jen vypadá, Carte," prohlásil telepat. „Pojďte se mnou, připravil jsem další pokus."

U stolu s mapami na ně už čekal zbraňový odborník CRESTU III a Ras Čubaj, teleportér ze sboru mutantů. Vysoký, hubený

Čubaj se široce usmíval a sněhobílé zuby ostře kontrastovaly s černou kůží Afričana.

„Asi vás už napadlo, o co jde," řekl Marshall a potřásl mutantovi rukou.

„Samozřejmě, když stroje selžou, nastupujeme my. Jsem připraven, pane," bodře odpověděl Čubaj.

„Děkuji, Rasi. Plukovník Rudo vám sdělí přesnou polohu zdroje," řekl Marshall a obrátil se k technikovi. „Vidím, že HHebomby máte už s sebou. Jsou to bomby o síle pěti gigatun, Rasi. Musíte je umístit do středu nepřátelského energetického zařízení. Až stisknete červený knoflík, máte přesně čtyři vteřiny na to, abyste zmizel. Je vám to jasné, Rasi."

„Ano, pane," skrz zuby procedil Ras.

O deset minut později byl teleportér připraven, znal přesnou polohu zdroje a měl dvě bomby. Marshallovi i Čubajovi bylo jasné, jaké riziko podstupuje.

Teleportér znal polohu zdroje, ale nikdo neměl ani tušení, jak ten zdroj vypadá a co ho tam čeká. Mohl se dostat do centrály, nebo na střechu nějaké budovy. Mohl být okamžitě zastřelen nějakou hlídkou...

„Jsem připraven, pane," ohlásil Ras.

„Zlomte vaz," řekl Marshall.

Teleportér zmizel. Plukovník a telepat napjatě sledovali čas. Na místě byl teleportér okamžitě, ale jak dlouho mu může trvat, než objeví vhodné místo k umístění bomb? Čas se nekonečně vlekl. Uplynula minuta, dvě... pět. Byl snad objeven a zneškodněn nepřítelem?

Ras Čubaj se zhmotnil těsně před oběma důstojníky, otevřel přilbu a ohlásil: „Úkol splněn, pane! Nebyla tam žádná zařízení, jen moře nějaké masy. Z té masy se na mě sápara jakási chapadla stovky metrů dlouhá. Teleportoval jsem se pod tu masu a ocitl se ,Y kráteru nějaké sopky. Byl tam takový žár, že za několik minut bych tam shořel i v ochranném oděvu..."

„Okamžik, Rasi," přerušil ho Marshall. „Čtyři vteřiny již dávno

uplynuly, plukovníku. Tak startujte přece."

Rudo skočil k řídicímu pultu, zaječely sirény, oznamující start, motory byly spuštěny, loď se chvěla ale nehnula se ani o píd'. Ještě několik vteřin trval rachot, chvění se stupňovalo a potom vše ztichlo.

„Jsme v koncích. Loď se nepohnula ani o milimetr!" zařval divoce Epsalan. Ras a Marshall si vyměnili jediný pohled a teleportér opět zmizel. Za několik vteřin byl zpátky.

„Pane!" zasípal Ras a telepat nepoznával jeho hlas. „To moře Živé hmoty zřejmě vstřebalo energii výbuchu!"

Bluul reagoval bleskurychle. Jaderný proces v kráteru zaměřil v zárodku a s potěšením vstřebal uvolňující se energii, i když teplota masы dosahovala hodnot, obvyklých pouze pro slunce. Byl tu však důvod k zamyšlení.

Nepřátelé přistáli na druhé straně planety, jejich loď byla znehybněna, a přesto dokázali umístit bombu do kráteru. Exploze mu nevadila, jen posílila jeho mozkovou kapacitu. Mohou snad podniknout něco dalšího? Zřejmě nikoliv. Ne! Bluul měl slastný pocit moci. Po překonání rostlinného stádia Praemu dospěl ve vývoji k ovládnutí značné části přírodních sil, které mu umožnilo získat moc nad tímto obrovským světem a tento vývoj nikdo nezastaví. Jeho nástupci možná ovládnou celý Kosmos.

Zůstával tu však jeden problém jak překonat vzduchoprázdny mezihvězdný prostor. Vzduchoprázdno samo o sobě pro něj nebylo nebezpečné. Neměl však dost sil, aby vyvinul dostatečnou rychlost k překonání obrovských vzdáleností. Může mu v tom někdo pomoci?

Sotva se Baar Lun probрал, ohlušil ho děsivý řev. Tmou prošlehávaly záblesky, ale přesto bylo těžké rozeznat okolí. Nejdříve rozeznal obrovskou Tolotovu postavu. Haluťan stal uprostřed prostoru a ve všech čtyřech rukách držel

plamenometry a střílel na všechny strany. Kolem byla džungle, z níž vyšlehávaly smrtící paprsky, které se však odrážely od Tolotova těla. Boty však Baar neviděl.

Modulan popadl zbraň a rozběhl se přitím. Brzy narazil na Guckyho, byl v bezvědomí, jinak však patrně v pořádku.

Rhodan objevil vzápětí, protože se Velký administrátor sám zvedl. Doběhl k němu a Rhodan ho požádal o vodu. Byla to

první slova, která od svého osvobození dokázal pronést! V mluvení mu bránily kontaktní řasy, kterých ho dosud

nedokázali zbavit. Jen Perryho železná vůle mu umožnila překonat jejich vliv. Přesto jeho slova byla sotva slyšitelná.

„Planetární inteligence... působí vlivem... na podvědomí," sděloval trhaně. „Řasy... přenášejí vliv." . Po těchto slovech se Rhodan vyčerpaně zhroutil. Baar Lun mu začal masírovat spánky a měl úspěch. Rhodan opět otevřel oči a pokračoval:

„Dal jsem vám krystal... Máte ho? Dejte mi..."

Rhodan Baarovi skutečně před čtrnácti dny dal jeden z iluzivních krystalů z Greenishe7. Měl s ním experimentovat, protože jeho předci s podobnými krystaly pracovali. Nic nového však dosud neobjevil. Měl ho však u sebe. Co s ním chce šéf podniknout, ho nenapadlo.

Rhodan však natáhl ruku pro krystal a zašeptal: „V duchovním střetu... hraje roli... snad rozhodující!"

Baar Lun sáhl do kapsy a krystal mu podal. Rhodan ho sevřel v dlani, nejistě se zvedl a vykročil k okraji džungle.

„To nemůžete, pane, zůstaňte!" vykřikl zoufale Baar Lun. Šéf však nereagoval a Baar Lun se rozběhl za ním, i když nevěděl, co vlastně chce podniknout. Kupodivu na ně Botové nestříleli, až těsně před zelenou hradbou džungle proti nim vyrazili čtyři netvoři. Rhodan proti nim napřáhl ruku a rozevřel dlaň. Ve světle výstřelů se krystal zaleskl jako zelený plamen. Modulan snadno zvládl mentální působení krystalu, na Rhodanovi ale pozoroval obrovské vypětí, se kterým napřahoval krystal proti nepříteli.

Jeden z netvorů však přiskočil k Rhodanovi, vyrazil mu krystal z ruky, lehce Rhodana zvedl a přehodil si ho přes rameno. Na zlomek vteřiny Baar ztuhl, vzápětí však začal jednat.

Mobilizoval své paraschopnosti a Bota, který se zmocní¹ Rhodana, padl k zemi. Jeho průvodce sežehl plamenometem. Chtěl přiskočit k Rhodanovi, ale nějaký vnitřní hlas ho donutil nejdříve zvednout krystal.

A najednou uslyšel křik mnoha hlasů. Nevnímal ho však akusticky. Vjem přicházel z nějakého mozkového centra, své okolí naopak přestal vnímat. Nevěděl, že Botové zahájili zběsilou palbu, ani že mu na pomoc spěchá Tolot. Vnímal jen zelené světlo a hlas ve svém mozku, který říkal: „Velký Život se podrobí mocnému!"

Realita však mocně vtrhla do jeho vědomí a hlas umlkl.

Marshall plukovníka skoro neposlouchal a jen automaticky přikyvoval, věděl to sám. Ta živá bytost, pohlcující neuvěřitelné množství energie jako zákusek po obědě to bylo cosi nepředstavitelného.

Promluvil teprve když Rudo skončil.

„Před časem jste mi cosi navrhl, Carte," řekl tiše Marshall.

„Zničit planetu arkonskou bombou. Je to naše poslední možnost."

Pohledy obou mužů se setkaly. Oba věděli, co to znamená atomární požár zničí veškeré prvky s atomovým číslem vyšším než 10. Jakmile tento požár bude zažehnut, už ho nikdo nezastaví. Zákony Solárního impéria zakazovaly použití této zbraně pokud to nebylo zcela nezbytné. Tentokrát to nezbytné bylo. Všechny ostatní prostředky selhaly. Marshall osobně vydal příslušné rozkazy. K provedení byl povolán opět Čubaj. „Kolik času potřebujete k vhodnému umístění bomby a teleportaci zpět k nám?" zeptal se velitel expedice.

„Třicet vteřin," odpověděl Afričan.

„Dobrá," řekl Marshall a obrátil se na zbraňového specialistu.

„Nastavte zážeh na minutu po aktivaci.“

Několik minut příprav se nekonečně táhlo, ale po teleportérově zmizení se zdálo, že se čas docela zastavil. „Teď už nám nezbývá než se modlit, přáteli,“ řekl Marshall Rudoví.

Přesně za půl minuty se Čubaj opět zhmotnil na můstku. Ruce se mu chvěly, když si sundával přilbu. Všichni mu viseli na rtech.

„Rozkaz splněn, pane. Mám dojem, že ta stvůra mou přítomnost ani nestačila zaregistrovat,“ ohlásil teleportér.

„Připravte se ke startu,“ tiše nařídil Marshall. „Je to poslední pokus.“

V okamžiku, kdy zaburácely motory, se loď opět nehnula. Za několik vteřin se však vznesla. Neviditelné pouto bylo zlomeno, nepřítel zničen.

„Kurz Bengál!“ zavelel hlasitě Marshall.

Baar Lun se nemohl hned orientovat když ho běsnění bitvy vrátilo do reality. Tolot stál vedle něho a v širokém okruhu kolem něho bylo vše spáleno na popel. Veslaři se jen pomalu probírali z bezvědomí, okamžitě však vstupovali do boje. Obrovskou šachtou, kterou vyhloubila padající síň však stále sestupovali noví a noví Botové a mezi nimi se objevil Moskyt, který zde měkce dosedl...

Ze stíhačky vyskočili bratři Woolverové. Baar Lun zaslechl jen, že byli uvězněni v časovém poli, které však náhle zmizelo a oni se ocitli přímo nad plošinou Veslařů na Bengálu. Znalost interandra jim umožnila domluvit se s Veslaři a tak na plošině ani nepřistáli a rovnou si impulsními děly prorazili cestu ke koloně, jejíž polohu jim Veslaři přibližně určili. Nakonec však Baar Lun zaslechl také špatnou zprávu dvojčata ztratila spojení s CRESTEM III a nevěděla, kde je a co s ní je.

„Navrhují toto,“ řekl Tolot, na kterého se Woolverové obraceli. „Začneme evakuaci našich lidí, pět šest jich do stíhačky vecpeme. Je to sice jen dvoumístný stroj, ale oni to pár minut

přečkají. Jakmile se Gucky probere, pomůže nám. Musíte to ovšem zvládnout během půl hodiny. Planetární inteligence brzy zjistí, že jsme oslabeni a pokusí se nás zničit."

„Zvládneme to," ujistil ho Tronar a bratři začali s evakuací.

Baar Lun se tou dobou postaral o Guckyho. Díky masáži se myšob rychle probral, ale potřeboval ještě pět minut, než byl schopen se do evakuace zapojit. Během půl hodiny byla skutečně dokončena. Baar Lun v kabině a Tolot na trupu stíhačky opustili podpovrchový rostlinný svět jako poslední.

Největší překvapení je však čekalo na povrchu: do atmosféry Bengálu se právě vnořila obrovská kosmická loď CREST III a pomalu klesala. Rakal ani nepřistál na plošině a zamířil rovnou k ní. Potom Jet uchopila automatika lodi a bezpečně ho dovedla do hangáru. Tam však Baar Lun osaměl. Dvojčata i Tolot pospíchali podat hlášení...

Baar Lun se nejdříve přesvědčil, že všech šest tisíc kosmických inženýrů s manželkami a dětmi bylo v pořádku dopraveno do CRESTU III a teprve potom se nechal dopravit na můstek.

Tam se však dověděl, že musí do Rhodanova nemocničního pokoje, který Velký administrátor proměnil na pracovnu a kde se shromáždili velitelé expedice Andromeda.

Když procházel rozsáhlým nemocničním oddělením lodi, zjistil, že se biochemikům konečně podařilo zbavit osvobozené zajatce řas, které je ochromovaly fyzicky i psychicky. Radostně ho vítali sice zesláblí, ale normální lidé.

Potom vstoupil do Rhodanova nemocničního pokoje.

Velký administrátor vsedě na lůžku právě živě diskutoval s kapitánem CRESTU III. Na stole mezi nimi se povalovaly fólie pozitronických analýz. Sotva však Perry Rhodan spatřil Baar Luna, přerušil diskusi a obrátil se na něj.

„Máte ještě ten krystal?" zněla jeho první otázka.

Modulan mlčky přikývl a Rhodan pokračoval: „Zajímá mě, zda se ten souboj s planetární inteligenci odehrál pouze v mé

fantazii nebo ne a zda skutečně došlo k objevení se onoho zeleného krystalu v klíčovém momentu střetu."

„Ano i ne, pane," váhavě řekl Baar Lun. „Střet probíhal výlučně v duchovní rovině. Nebylo v něm nic reálného. Proč jste měl zároveň halucinace a skutečná úloha krystalu při řešení problému Bengálu, to mi zatím uniká."

„Můj pokus byl neúspěšný, mě zajímá váš pokus, Baar Luně!" Modulanův hlas náhle klesl do chraplavého šepotu: „Velký život se podrobí mocnému, to bylo poselství, které jsem v duchu slyšel, když jsem držel krystal. Vtom přistáli Woolverové a kontakt byl přerušen."

„Ovládáte strašlivé síly, Baar Luně," zamumlal Rhodan. : \ ^
„Dělal jsem s tím krystalem četné pokusy, ale všechny skončily nezdarem, pane," namítl Modulan. „Nad živočichy a lidmi nemám žádnou moc. Nevím, proč krystal působí na rostlinnou planetární inteligenci. Nejspíš je to pouhá náhoda."

„Měl byste to zkusit ještě jednou. Jen si to představte, moc nad celým světem!" zvolal John Marshall. a

„Ne!" rozhodně to odmítl Modulan. | „Takovou moc nechci. Jednoho dne se snad její myšlení změní, když teď zůstane na planetě sama." "i!

„Já bych ale rád věděl, jaké spojení je mezi obří bytostí na Smaragdu I a zdejším rostlinstvím," prohodil Ras Čubaj.

„Je příliš mnoho věcí mezi hvězdami než abychom je všechny mohli poznat, Rasi. Spokojme se tím, že jsme jen malou částčkou vesmíru, nevědomými lidmi..."

„....kteří se však nikdy nevzdávající svých cílů," dodal Marshall.

O půl hodiny později CREST III odstartovala vstříc neznámému osudu.